

Univerzita Palackého v Olomouci
Právnická fakulta

Mgr. Hana Hurtíková

**Veřejnoprávní provozovatelé televizního vysílání:
komparace právní úpravy v České republice a Velké Británii**

Diplomová práce

**Vedoucí diplomové práce:
JUDr. Olga Pouperová, Ph.D.**

OLOMOUC 2011

Prohlašuji, že jsem diplomovou práci na téma Veřejnoprávní provozovatelé televizního vysílání: komparace právní úpravy v České republice a Velké Británii vypracovala samostatně na základě uvedených pramenů a literatury.

V Olomouci dne:

Podpis:

Poděkování:

Ráda bych poděkovala především vedoucí mé diplomové práce JUDr. Olze Pouperové, Ph.D. za profesionální a vstřícný přístup a hodnotné rady při psaní této práce.

Zároveň bych chtěla poděkovat své rodině a všem přátelům, kteří mě podporovali po celou dobu mého studia.

Já, níže podepsaná, Hana Hurtíková, autorka diplomové práce na téma *Veřejnoprávní provozovatelé televizního vysílání: komparace právní úpravy v České republice a Velké Británii*, která je literárním dílem ve smyslu zákona č. 121/2000 Sb., dávám tímto souhlas podle § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., správci,

Univerzitě Palackého v Olomouci,
Křížkovského 8, 771 47 Olomouc, Česká republika,

ke zpracování údajů v rozsahu: jméno a příjmení v informačním systému, a to včetně zařazení do katalogů, a dále k zpřístupnění jména a příjmení v katalozích a informačních systémech Univerzity Palackého, a to včetně neadresného zpřístupnění pomocí metod dálkového přístupu. Údaje mohou být takto zpřístupněny uživatelům Univerzity Palackého. Realizace zpřístupnění zajišťuje ke dni podání tohoto prohlášení vnitřní složka Univerzity Palackého, která se nazývá Informační centrum UP.

Souhlas se poskytuje na dobu ochrany autorského díla dle zákona č. 121/2000 Sb.

V Olomouci dne 8. června 2011

OBSAH

ÚVOD	1
1. Význam a role médií ve společnosti	5
1.1. Pojem média a jejich význam v demokratické společnosti.....	5
1.2. Charakteristika soukromých a veřejnoprávních sdělovacích prostředků.....	9
2. Regulace médií a mediální právo	12
3. Veřejnoprávní televizní vysílání jako pojem mediálního práva a způsoby jeho regulace	15
3.1. Televizní vysílání jako hromadný sdělovací prostředek	15
3.2. Veřejnoprávní televizní vysílání a jeho klíčové znaky	17
3.3. Regulace veřejnoprávního televizního vysílání	21
4. Evropské aspekty právní úpravy veřejnoprávního televizního vysílání.....	24
4.1. Právní úprava veřejnoprávního televizního vysílání na úrovni Rady Evropy.....	25
4.2. Právní úprava veřejnoprávního televizního vysílání na úrovni Evropské unie.....	29
5. Právní úprava veřejnoprávního televizního vysílání ve Velké Británii a České republice	34
5.1. Stručná historie televizního vysílání veřejné služby	34
5.2. Základní právní vymezení televizního vysílání veřejné služby	40
5.3. Regulační a kontrolní orgány televizního vysílání veřejné služby	44
5.4. Financování televizního vysílání veřejné služby	46
ZÁVĚR.....	47
SEZNAM PRAMENŮ A LITERATURY	50
Prameny	50
Literatura	55
ANOTACE	60
ABSTRAKT/ABSTRACT.....	61
KLÍČOVÁ SLOVA/KEY WORDS	61

ÚVOD

Hromadné sdělovací prostředky hrají v demokratické společnosti nezastupitelnou roli. Podílejí se na informování veřejnosti, jejím vzdělávání, poskytování zábavy a zapojování do veřejných záležitostí. S příchodem nových technologických možností již obyvatelé nejsou vystaveni informacím pouze z jednoho média, ale dochází k vytváření celé řady nových informačních zdrojů. Ty se od sebe liší především způsobem vzniku, stanovenými úkoly a cíli, které má jejich činnost sledovat, dále podobou, kterou je určena jejich vnitřní organizační struktura a také zdrojem financování jejich aktivit.¹ Na základě těchto odlišností lze masová média rozdělit do dvou hlavních skupin. Jedná se o soukromé a veřejnoprávní sdělovací prostředky.

Ve své diplomové práci se zaměřuji na problematiku televizního vysílání, protože na jeho příkladu lze nejlépe pozorovat rozdíly v charakteru činnosti těchto dvou skupin masových médií. Od svého vzniku v 30. letech 20. století je televize považována za jeden z nejrozšířenějších druhů sdělovacích prostředků.² Jako elektronické masové médium poprvé umožnila přenos obrazových i zvukových sdělení, což je zatím nejkompexnější smyslovým zprostředkováním informací o okolním světě. Vzhledem k významu televizního vysílání v moderní společnosti je přijatelné, aby jeho činnost byla odpovědná a v rámci zachování principu svobody slova podléhala právní regulaci po technické i obsahové stránce. Na úrovni Evropské unie je rovněž věnována televiznímu vysílání zvláštní pozornost a je zde regulováno odlišnými právními předpisy než rozhlasové vysílání.

Z hlediska právního vymezení je v práci, spíše než soukromému televiznímu vysílání, věnováno více pozornosti veřejnoprávnímu televiznímu vysílání, jehož provozovatel je zřízen zákonem a vykonává neziskovou veřejnou službu s odpovědností směřující veřejnosti.³ Podoba právního rámce, který se vztahuje k televizi veřejné služby, se v různých státech liší, což je dáno především historickým vývojem a kulturním prostředím daných zemí. V evropském prostředí se pro řadu z nich stala inspiračním zdrojem zejména britská stanice BBC (*British*

---

¹ POUPEŘOVÁ, Olga. *Regulace médií*. Praha: Leges, 2010, s. 82.

² *Eurobarometr 2011* [online]. 2011 [cit. 14. května 2011]. Dostupné na http://ec.europa.eu/public_opinion/archives/eb/eb74/eb74_infor_en.pdf, s. 16.

³ ŠMÍD, Milan. *Veřejnoprávní a soukromé televize v některých evropských zemích*. [online]. Parlamentní Institut ČR, březen 2004 [cit. 12. dubna 2011]. Dostupné na tucnak.fsv.cuni.cz/~smid/psp.doc.

Broadcasting Corporation), která je od svého vzniku roku 1936 považována za zakladatele modelu televize veřejné služby v Evropě.

Primárním cílem této práce je analýza právních aspektů veřejnoprávního televizního vysílání a jeho regulace. Důraz je kladen na současné právní vymezení této problematiky ve Velké Británii a jeho následné porovnání s charakterem televize veřejné služby v České republice. Zájem je soustředěn na určení právního postavení televizní stanice BBC a České televize. Ve studii je rovněž představena relevantní právní úprava veřejnoprávního televizního vysílání na úrovni Rady Evropy a Evropské unie. Obě zvolené země jsou členskými státy daných organizací, což má za následek implementaci obsahově stejných evropských norem do vlastních národních právních řádů.

Hlavním podnětem k výběru tohoto tématu je dlouhodobý zájem o problematiku mediální komunikace a snaha přiblížit její právní vymezení ve výše zmíněných evropských zemích. Pro dosažení tohoto cíle, vychází práce ze stanovení následující výzkumné otázky: *Je ve Velké Británii a České republice veřejnoprávní televizní vysílání založeno na stejných principech? Z hlediska charakteru dané výzkumné otázky je v práci ověřována tato hypotéza: Přestože oba právní systémy regulující veřejnoprávní televizní vysílání prošly odlišným historickým vývojem, po znovunabytí svobody plurality českých médií po roce 1989 a po přijetí klíčových evropských norem oběma zeměmi, lze spatřovat jisté přiblížení české a britské právní úpravy v této oblasti.*

Z hlediska metodologického zpracování tématu používám empiricko-analytický teoretický přístup a výše uvedenou hypotézu ověřuji na základě případové studie, jež umožňuje „*exaktní rekonstrukci jednoho empiricky konkrétního procesu nebo jedné vědecky zajímavé skutečnosti.*“⁴ Pro vypracování případové studie používám metodu komparativní analýzy, která slouží k výzkumu komplexního fenoménu na základě zjišťování podobností a rozdílů mezi zkoumanými jevy pomocí daného množství proměnných.⁵

Problematika mediální komunikace a konkrétně veřejnoprávního televizního vysílání je v zahraniční i české literatuře dobře zpracována. Z hlediska vhodného vymezení role a významu masových médií ve společnosti je kvalitním zdrojem

---

⁴ FIALA, Petr, SCHUBERT, Klaus: *Moderní analýza politiky*. Brno: Barrister & Principal, 2000, s. 44.

⁵ DELLA PORTA, Donnatela, KEATING, Michael. *Approaches and Methodologies in the Social Sciences*. Cambridge: Cambridge University Press, 2008, s. 201.

knihy s názvem *Úvod do teorie masové komunikace*⁶ od Denise McQuaila, v níž autor představuje komplexní pohled na úlohu sdělovacích prostředků v moderní společnosti, včetně charakteristiky jednotlivých druhů masmédií a jejich významu v masové komunikaci. Hodnotnou publikací je rovněž dílo Josepha Turowa nazvané *Media Today: An Introduction to Mass Communication*.⁷ V něm lze najít přehlednou charakteristiku jednotlivých sdělovacích prostředků a jejich funkcí v současné společnosti. Za kvalitní text, zabývající se touto problematikou, považují rovněž knihu *Média a společnost*⁸ od autorů Jana Jiráka a Barbary Köpplové. Věnují se zde vymezení pojmu masových médií, mediální komunikace a procesu mediace.

Role veřejnoprávních médií (včetně televize veřejné služby), jejich právní vymezení a regulace je souhrnně vysvětlena v publikaci Olgy Pouperové s názvem *Regulace médií*.⁹ Tato problematika je zde zasazena do širšího tematického rámce právní regulace periodického tisku a rozhlasového a televizního vysílání v České republice. Z právního hlediska je rovněž přínosným zdrojem kniha *Mediální právo*¹⁰ od Jiřího Kroupy a jeho kolegů. Kromě obecné charakteristiky mediálního práva, se zde zabývají také právní úpravou jednotlivých typů médií nejen v českém prostředí, ale také na evropské úrovni. Téma veřejnoprávních sdělovacích prostředků je kvalitně podána také ve statích Michala Bartoňe s názvem *Veřejnoprávní sdělovací prostředky – sdělovací prostředky veřejné služby*¹¹ a *Postavení a charakteristika Rady pro rozhlasové a televizní vysílání*.¹² Autor se v nich věnuje vymezení pojmu televize veřejné služby a charakteristice regulačních orgánů v českém i zahraničním prostředí.

Právním vymezením a regulací veřejnoprávního televizního vysílání ve Velké Británii se zabývá například Mary Kelly v knize *Media in Europe: The*

---

⁶ McQUAIL, Denis. *Úvod do teorie masové komunikace*. Praha: Portál, 2009.

⁷ TUROW, Joseph. *Media Today: An Introduction to Mass Communication*. New York: Routledge 2009.

⁸ JIRÁK, Jan, KÖPPOVÁ, Barbara. *Média a společnost: stručný úvod do studia médií a mediální komunikace*. 2. vydání. Praha: Portál, 2003.

⁹ POUPEROVÁ, Olga. *Regulace médií*. Praha: Leges, 2010.

¹⁰ KROUPA, Jiří a kol. *Mediální právo*. Brno: Masarykova univerzita, 2009.

¹¹ BARTOŇ, Michal. *Veřejnoprávní sdělovací prostředky – sdělovací prostředky veřejné služby*. *Správní právo*, 2005, roč. 38, č. 3, s. 157-189.

¹² BARTOŇ, Michal. *Postavení a charakteristika Rady pro rozhlasové a televizní vysílání*. *Správní právo*, 2004, roč. 37, č. 1-2, s. 16-40.

Euromedia Handbook.¹³ Cenným zdrojem je rovněž monitorovací zpráva Institutu Open Society s názvem *Television across Europe: regulation, policy and independence: United Kingdom*.¹⁴ V obou publikacích jsou přehledně uvedeny základní aspekty britské televize veřejné služby.

V práci rovněž čerpám z primárních zdrojů. Jednak v podobě aktuální právní legislativy a judikatury vymezující veřejnoprávní televizní vysílání v britském a českém prostředí a na úrovni Rady Evropy a Evropské unie. Dále pak ve formě relevantních informací z internetových portálů stanice BBC, České televize, Rady Evropy, Evropské komise aj. Na další zdroje odkazuji dále v textu práce. Všechna použitá literatura je uvedena v seznamu pramenů a literatury.

Z hlediska struktury rozdělují práci do pěti kapitol. V první kapitole se zaměřím na vymezení významu a role médií ve společnosti. Posléze zmíním hlavní odlišnosti v charakteru soukromých a veřejnoprávních sdělovacích prostředků. Obsahem druhé kapitoly je přiblížení problematiky regulace médií a základního vymezení oboru mediálního práva. Třetí kapitola se již konkrétně věnuje tématu veřejnoprávního televizního vysílání. Důraz je zde kladen na představení jeho klíčových znaků a orgánů regulace. Cílem čtvrté je postihnout základních aspektů právní úpravy veřejnoprávního televizního vysílání na evropské úrovni. Soustřeďuji se především na představení nejdůležitějších právních norem Rady Evropy a Evropské unie. V páté, poslední kapitole, se podrobněji věnuji srovnání právní úpravy provozovatelů televizního vysílání ze zákona v britském a českém prostředí. Zaměřuji se především na historický vývoj, právní vymezení, činnost regulačních a kontrolních orgánů a financování této služby v obou zemích. Výběr těchto kritérií je inspirován některými charakteristickými znaky veřejnoprávního televizního vysílání, jejichž výčet je souhrnně představen v dokumentu publikované v rámci Střediska pro výzkum vysílání ve Velké Británii, a se kterým seznamuji čtenáře v teoretické části práce.

---

¹³ KELLY, Mary a kol. *Media in Europe: The Euromedia Handbook*. New York: Sage Publications, 2004.

¹⁴ *Television across Europe: regulation, policy and independence: United Kingdom* [online]. Cit. 18. května 2011]. Dostupné na http://www.soros.org/initiatives/media/articles_publications/publications/eurotv_20051011/more/eurotvuk_20051011.pdf.

1. VÝZNAM A ROLE MÉDIÍ VE SPOLEČNOSTI

1.1. Pojem média a jejich význam v demokratické společnosti

Pojem *médium* z terminologického hlediska vychází z latinského přídavného jména *medium* a znamená prostředek či určitého zprostředkujícího činitele – tedy to, co něco zprostředkovává, zajišťuje.¹⁵ Médium komunikačním pak lze označit nástroj, pomocí něhož se někomu předává určité informační sdělení.¹⁶ Zvláštní kategorii tvoří média, které *hromadně* přenáší určité informace. Jedná se zejména o hromadné sdělovací prostředky neboli masová média.¹⁷ Lze je definovat jako nástroje, které slouží k celospolečenské komunikaci. V rámci ní se v krátkém a pravidelném čase dostávají informace od jednoho zdroje k publiku, jenž se skládá z velkého množství lidí.¹⁸

Příjemci mediálních sdělení jsou označováni souhrnným termínem *masové publikum*. Americký sociolog Herbert Blumer jej charakterizuje jako různorodou, heterogenní skupinu jedinců, kteří mají navzájem slabé nebo žádné sociální vazby. Jejím členem se může stát v podstatě kdokoli a nikdo není předem vyloučen. Jednotliví členové publika zůstávají v anonymitě, takže zadavatel mediálních informací nezná jednotlivce, jimž je zpráva určena.¹⁹

Masové publikum v tomto pojetí nemá žádnou vnitřní strukturu, žádnou organizaci ani vnitřní hierarchii, jeho jediným pojítkem je pouze zpravodajské médium. Nedochozí tak k vysílání sdělení u všech aktérů komunikačního procesu. Jeden z účastníků je vždy podavatelem a druhý příjemcem informací. Zadavateli mediálních sdělení jsou naopak převážně profesionální komunikátoři (novináři, producenti, baviči aj.), kteří jsou mediálními organizacemi zaměstnáváni.

---

¹⁵ JIRÁK, J., KÖPPLOVÁ, B. *Média a společnost...*, s. 16.

¹⁶ Z důvodu širšího terminologického ukotvení pojmu *médium*, se lze s tímto označením setkat rovněž v jiných vědních oborech, kromě mediálních studií. Například ve fyzice, chemii, biologii, výpočetní technice apod. In: Tamtéž.

¹⁷ Vedle kategorie masových médií existuje rovněž skupina interpersonálních komunikačních prostředků. Jejich podstatným odlišujícím znakem je fakt, že umožňují vysílání sdělení u všech aktérů komunikačního procesu. Příkladem může být dopisní korespondence či telefonní hovor. In: JIRÁK, J., KÖPPLOVÁ, B. *Média a společnost...*, s. 21.

¹⁸ THOMPSON, John B. *The Media and Modernity*. Cambridge: Polity Press, 1995, s. 31.

¹⁹ BLUMER, Herbert. *Collective Behaviour*. In: Lee, Alfred M. (ed.) *Principles of Sociology*. New York: Barnes and Noble, 1946, s. 185.

Podavateli informačního sdělení mohou být rovněž i jiné osoby (inzerenti, politici aj.), jimž organizace umožnila přístup do média.²⁰

Za nejstarší hromadné sdělovací prostředky bývají nejčastěji označována tištěná média, jejichž obsah je publikován na papíře. Jedná se o knihy, noviny, časopisy, letáky aj. Přibližně od poloviny 20. století, se v podobě rozhlasového a televizního vysílání, objevuje nový druh masových médií - média elektronická neboli prostředky s vysílaným signálem. Jejich základní vlastností je, že vysílač odesílá zprostředkované sdělení prostřednictvím elektromagnetického kódu, který přijímač převádí na původní zakódované obsahy. Kód může mít akustický či vizuální charakter nebo představuje jejich souběh.²¹

Dle Jiřího Kroupy lze elektronická média diferencovat podle: (1) typu přenosu na terestrická (pozemní vysílače), kabelová (přenos pomocí kabelu) a satelitní (pomocí odrazu signálu z geostacionárních družic), (2) vysílacího kódu na analogová (kód nelze rozdělit na diskrétní jednotky) a digitální (kód je sestaven z diskrétních jednotek od sebe oddělených), (3) podle dosahu na lokální, celoplošná (70 % obyvatel, nadnárodní, (4) podle diverzity programu (cílových skupin) na širokospektrální programová zařazení nebo specializované v podobě zpravodajského, hudebního, sportovního či jiného kanálu a (5) dle vlastníků a způsobu financování na soukromá (komerční) média a média veřejné služby (podrobněji viz níže).²²

V poslední době se jako další typ sdělovacích prostředků, v souvislosti s využíváním moderních technologií, objevují *nová média*. Patří zde především videokazety, kompaktní disky (CD/DVD), mobilní telefony, internetová síť, elektronická pošta nebo digitální televize aj.²³ Téměř všechny tradiční formy tištěných i vysílacích sdělovacích prostředků jsou dnes k dispozici rovněž na internetu nebo jiné moderní podobě.²⁴

---

²⁰ KROUPA, J. a kol. c.d., s. 18.

²¹ MEYER, Thomas. *Media Democracy: How the Media Colonize Politics*. Cambridge: Polity, 2002, s. 31.

²² KROUPA, J. a kol. c. d., s. 16.

²³ TUROW, J. c.d., s. 5.

²⁴ Předmětem práce je regulace tradiční formy činnosti veřejnoprávního televizního vysílání. Více k právní regulaci nových médií viz CRONE, Tom. *Law and Media*. 4th Edition. Oxford: Focal Press, 2002, s. 65-79; DEWNEY, Andrew, RIDE, Peter. *The New Media Handbook*. London: Routledge, 2006 nebo CREECH, Kenneth C. *Electronic Media: Law and Regulation*. Fifth Edition. Oxford: Focal Press, 2007, s. 406-424 aj.

Podstatou jednání média je zprostředkování (*mediace*) informací mezi určitými subjekty.²⁵ Proces mediace informací lze chápat jako určitou formu vztahu, který se odehrává v rámci stejného národně socio-ekonomického prostředí (například státu) na základě pravidel, která jsou dána legislativní úpravou a kulturou společnosti.²⁶

Pro mediální komunikaci je zároveň charakteristické, že probíhá především v rámci tzv. *veřejné sféry*.²⁷ Tedy v prostoru, v němž se lidé mohou setkávat jako svobodní občané, sobě navzájem rovní, jako takzvaná veřejnost, a probírat otázky, které mají nadosobní přesah, jimž přisuzují význam otázek společného zájmu.²⁸ V rámci demokratického uspořádání zde dochází k tvorbě veřejné moci a mínění prostřednictvím střetávání a vzájemného ovlivňování názorů členů společnosti. Média jsou považována za neoddělitelnou součást této sféry, protože pouze ony umožňují hromadný způsob přenosu sdělení mezi jejími jednotlivými subjekty. Lze je tak označit za sociální subjekty veřejné povahy.²⁹

Z charakteru role komunikačních prostředků vycházejí i hlavní funkce, které masová média v demokratické společnosti plní. Patří mezi ně například informování veřejnosti, její vzdělávání, zapojování do veřejných záležitostí či poskytování zábavy.³⁰ Sdělovací prostředky především podávají svědectví o událostech, se kterými jejich konzumenti nemají nebo nemusí mít vlastní zkušenost. Mohou tak přesvědčovat o výhodnosti nebo vhodnosti určitého způsobu chování. V této souvislosti zdůrazňuje britský profesor mediálních studií Denis McQuail i další úlohu médií ve společnosti. Dle něj jsou sdělovací prostředky rovněž významným pramenem výkladů sociální reality: „*Média jsou*

---

²⁵ Více k procesu mediace viz McNAIR, Brian. *An Introduction to Political Communication*. New York: Routledge 2007; BEL, Bernard a kol. *Media and Mediation*. New Dehli, Thousand Oaks, London: Sage Publications 2005 nebo DAVIS, Aeron: *The Mediation of Power*. New York, Routledge 2007 aj.

²⁶ STANYER, James. *Modern Political Communication*. Cambridge: Polity Press 2007, s. 2.

²⁷ Koncept veřejné sféry poprvé použil německý filozof Jürgen Habermas a podrobně ho rozpracoval v díle s názvem *The Structural Transformation of the Public Sphere : An Inquiry into a Category of Bourgeois Society* (poprvé publikováno v roce 1962).

²⁸ JIRÁK, Jan. *Média jako součást veřejného prostoru nebo svébytné průmyslové odvětví plnící medializační roli?* [online]. blisty.cz, 12. července 2004 [cit. 8. března 2001]. Dostupné na <http://blisty.cz/art/18879.html>.

²⁹ JIRÁK, J., KÖPPLOVÁ, B. *Média a společnost ...*, s. 21.

³⁰ V totalitních státech slouží masová média především k propagandistickým účelům. Není v nich reflektována názorová pluralita veřejnosti, nýbrž mají dosáhnout indoktrinace a unifikace názorů a postojů co nejširšího sektoru společnosti. Carl J. Friedrich a Zbigniew Brzezinski uvádějí vládní monopol na komunikační prostředky jako jeden z hlavních rysů totalitního režimu. In: FRIEDRICH, Carl J., BRZEZINSKI, Zbigniew. *Totalitarian Dictatorship and Autocracy*. Cambridge: Harvard University Press, 1965, s. 52-53.

*místem, kde jsou konstruovány, ukládány a nejviditelněji vyjadřovány změny v kultuře a hodnotách společnosti.*³¹

Podstatná role hromadných sdělovacích prostředků tedy spočívá v podílení se na procesu socializace jednotlivce, na jeho včlenění do společnosti a utváření podoby a vztahů, které v ní panují. Prostřednictvím médií jsou jedincům předkládané hodnoty, sociální normy a je utvářen jejich názor na události odehrávající se ve společnosti. Sdělovací prostředky tedy mají postavení *společenské instituce*, protože rozšiřováním informačních sdělení nesou určitý podíl na iniciování, posilování či formování sociálních vztahů mezi jednotlivci.³² Důležitou rolí médií v demokratické společnosti je také kontrolování činnosti jednotlivých orgánů veřejné moci. Dohlížet na ně a zajišťovat, aby vykonávaly kvalitní činnost. A pokud ji neodvádějí, zabezpečit, aby se o této skutečnosti dozvěděla široká veřejnost. Média tak plní roli strážce či hlídacího psa demokracie (*public watchdog*).³³

Z hlediska úplného objasnění role hromadných sdělovacích prostředků ve společnosti je vhodné poznamenat, že jejich činnost je neoddělitelně spjata s politickou a ekonomickou sférou a zároveň je velmi závislá na neustále se měnících technologiích.³⁴ Z tohoto důvodu lze na masmédiá pohlížet také z jiného úhlu pohledu. Lze je chápat v rámci průmyslového odvětví jako *výrobní organizace*, které produkují mediální sdělení a nabízejí veřejnosti značné množství výstupů své činnosti v podobě různorodých obsahů.

Za obsah je možno považovat článek v novinách, rozhlasový či televizní pořad, webovou stránku apod. V podstatě se jedná o tu část komunikačního procesu, kterou sdílí médium a publikum zároveň. Na tvorbě výstupů ze sdělovacích prostředků se podílí různou měrou hierarchicky uspořádaná skupina jednotlivců, jež jsou povinni dodržovat předem dané postupy. Mediální výstupy nejsou výsledkem svévolné činnosti, nýbrž podléhají kontrole, jejímž cílem je dodržení norem legislativního rámce státu, interních organizačních a etických předpisů a naplnění účelu, za kterým byl daný sdělovací prostředek zřízen.

---

³¹ McQUIAL, D. c.d., s. 21.

³² NORRIS, Pippa: *A Virtuous Circle: Political Communications in Postindustrial Societies*. Cambridge: Cambridge University Press, 2000, s. 25.

³³ Role „hlídacího psa“ byla zřejmě poprvé zformulována v rozhodnutí Barthold proti Německu ze dne 25. března 1985, stížnost č. 8734/79, § 58. In HUDOC [online]. European Court of Human Rights [cit. 2. června 2011]. Dostupné na

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?item=Barthold&sessionId=71903854&skin=hudoc-en>

³⁴ BURTON, Graeme, JIRÁK, Jan. *Úvod do studia médií*. Brno: Barrister& Principal, 2001, s. 16.

1.2. Charakteristika soukromých a veřejnoprávních sdělovacích prostředků

S příchodem nových technologických možností již občané nejsou vystaveni informacím pouze z jednoho média, které je zřízeno státními orgány a financováno z veřejných zdrojů. Dochází ke vzniku celé řady nových informačních zdrojů, jež svou specifickou nabídkou obsahů dokážou lépe reagovat na individuální potřeby příjemců sdělení. K nárůstu poptávky po osobitějších mediálních výstupech dochází ze strany publika zejména v souvislosti s posilováním procesu sekularizace, modernizace a individualizace společnosti od druhé poloviny 20. století.³⁵

Dle Denise McQuaila vedlo ke zrychlení tohoto trendu v posledních letech několik důvodů: „*Nejdůležitějším z nich je průmyslově-ekonomická nezbytnost informací, s tím je spojená všeobecně rozšířená privatizace státních telekomunikačních podniků a rozšíření jejich činnosti v národním i mezinárodním prostoru. Dalším faktorem byl posun k ekonomice volného trhu v bývalých komunistických státech.*“³⁶ Jedním z důsledků tohoto vývoje je vznik a postupné etablování masových sdělovacích prostředků, jež se nacházejí v soukromém vlastnictví určitého provozovatele.

Většina mediálních organizací v moderních kapitalistických společnostech má povahu těchto komerčních subjektů a je odpovědná svým majitelům především tím, že pro ně musí vytvářet zisk. Základním zdrojem příjmů soukromých masových médií jsou výnosy z prodeje tiskové plochy či vysílacího času reklamním inzerentům.³⁷ Tyto sdělovací prostředky jsou existenčně závislé na schopnosti udržet pozornost co nejpočetnějšího publika, což se projevuje i na obsahové skladbě produktů, které nabízejí.

Na straně druhé existují hromadné sdělovací prostředky, které se od médií v soukromém vlastnictví odlišují způsobem svého vzniku, stanovenými úkoly a cíli, které má jejich činnost sledovat, podobou, kterou je určena jejich vnitřní organizační struktura a také zdrojem financování jejich aktivit.³⁸ Jedná se o

---

³⁵ EIBL, Otto. *Pragmatický obrat v politické komunikaci: Od cleavages k issues?* Diplomová práce, Brno: FSS MU, 2006, s. 9.

³⁶ McQUIAL, D. c.d., s. 228.

³⁷ Cena plochy a času se řídí zejména tím, jakou pozornost příslušné straně listu či intervalu ve vysílání budou pravděpodobně příjemci věnovat. In: JIRÁK, J, KÖPPLOVÁ, B. c.d., s. 74-75.

³⁸ POUPEROVÁ, O. c.d., s. 82.

tzv. *veřejnoprávní média* neboli *média veřejné služby*, která jsou zřízena zákonem k tomu, aby výrobou a vysíláním rozhlasových či televizních pořadů poskytovala službu veřejnosti.

V této souvislosti lze pojem *veřejná služba* chápat jako úlohu či poslání veřejné správy.³⁹ Představuje souhrn úkolů, které jsou uloženy veřejnoprávním médiím, jež jsou dle zákona povinna tyto úkoly naplňovat. Veřejná služba se odvozuje od kategorie veřejného zájmu, která představuje kolektivní rozhodování o společných věcech s vlivem na celou komunitu.⁴⁰ Z hlediska právního vymezení, představuje termín *veřejný zájem* neurčitý pojem. Jeho obsah se určuje v závislosti na konkrétních událostech.⁴¹

Úkoly médií veřejné služby jsou koncipovány na základě principu *universality* neboli jednoho celkového poslání vůči celé společnosti určené k uspokojování individuálních zájmů. Za situace, kdy se trh poskytovatelů rychle fragmentuje, silné veřejnoprávní médium slouží jako referenční bod a prostředek sebeidentifikace pro občany celého státu.⁴² Z tohoto hlediska by v demokratické pluralitní společnosti měl být ve veřejnoprávních médiích zastoupen co možná největší počet různých názorových proudů a rovněž by neměl být přístup do těchto médií nikomu a priori odepřen.

Veřejnoprávní média tedy hrají v oblasti vyrovnanosti programové nabídky různým druhům publika klíčovou úlohu. Například mezi hlavní úkoly České televize patří *„vytváření a šíření programů a poskytování vyvážené nabídky pořadů pro všechny skupiny obyvatel se zřetelem na svobodu jejich náboženské víry a přesvědčení, kulturu, etnický nebo národnostní původ, věk nebo pohlaví tak, aby tyto programy a pořady odrážely rozmanitost názorů politických, náboženských, filozofických a uměleckých směrů, a to s cílem posílit vzájemné porozumění a toleranci a podporovat soudržnost pluralitní společnosti, a rozvíjení*

³⁹ ČEBIŠOVÁ, Taisa.: *Veřejná služba na prahu 21. století*. In ČEBIŠOVÁ, Taisa. *Vybrané otázky správního práva*. Praha: Carolinum, 2001, s. 11. Více k pojmu veřejná služba viz ŽANTOVSKÝ, Petr. *Veřejná služba ve veřejnoprávních médiích: Sborník textů – Český Krumlov, 8. a 9. listopadu 2002*. Praha: Česká média a Votobia Praha, 2003 nebo TICHÝ, Luboš a kol. *Veřejná služba v České republice, Německu, Rakousku a Evropské unii*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, 2007.

⁴⁰ ŠMÍD, Milan. *Televize veřejné služby a amsterdamský protokol*. In ŽANTOVSKÝ, P. c.d., s. 210.

⁴¹ O neurčitý právní pojem se jedná v případě, kdy právní norma používá výraz, který blíže obsahově nevymezuje. Obsah takového pojmu je pak určován v konkrétním případě na základě rozhodnutí příslušného orgánu. In: PRŮCHA, Petr. *Správní právo: obecná část*, 7. vydání. Brno: Masarykova univerzita a Doplněk, 2007, s. 113.

⁴² *Veřejnoprávní vysílání*. [online]. mkcr.cz, 2007 [cit. 8. března 2011]. Dostupné na <http://www.mkcr.cz/cz/media-a-audiovize/rozhlasove-a-televizni-vysilani/verejnopravni-vysilani-81273/>.

*kulturní identity obyvatel České republiky včetně příslušníků národnostních nebo etnických menšin“.*⁴³

Financování činnosti hromadných sdělovacích prostředků veřejné služby je založeno na odlišném principu, než je tomu u médií soukromých. Tato odlišnost je nezbytná proto, aby mohla veřejnoprávní média plnit úkoly veřejné služby. V Doporučení Parlamentního shromáždění Rady Evropy č. 1147 stojí výhradně komerční cíle a cíle veřejné služby ve vzájemném protikladu. Účelem komerční služby je, prostřednictvím vysílání pořadů, vydělat peníze, zatímco účelem veřejné služby je zajišťovat službu ve formě pořadů.⁴⁴ Tuto činnost je pak potřeba financovat z veřejných fondů, prostřednictvím televizních či rozhlasových koncesionářských poplatků. Jedná se o zákonem stanovené částky, které poplatník platí za to, že se v jeho domácnosti vyskytují funkční přijímače rozhlasového či televizního signálu.⁴⁵

---

⁴³ § 2 odst. 2 písm. c) a d) zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů.

⁴⁴ BARTOŇ, Michal. *Veřejnoprávní sdělovací...*, s. 169.

⁴⁵ JIRÁK, J., KÖPPLOVÁ, B. *Média a společnost...*, s. 37.

2. REGULACE MÉDIÍ A MEDIÁLNÍ PRÁVO

Vzhledem k významu a moci médií v moderní společnosti je přijatelné, aby chování a jednání hromadných sdělovacích prostředků bylo odpovědné a jejich činnost podléhala právní regulaci.⁴⁶ Smyslem regulace je vytvoření určitých pravidel a mezí, v jejichž rámci může být regulovaná činnost prováděna svobodně a dojde tak k ustavení organizovaného, funkčního prostředí, v němž budou vyváženy jednotlivé právem chráněné zájmy.⁴⁷

Britský profesor mediálního práva Mike Feintuck uvádí několik argumentů, jimiž ospravedlňuje regulaci hromadných sdělovacích prostředků v rámci demokratické společnosti: „*V současné době existují v postatě čtyři zdůvodnění pro regulaci [masmédií], jsou jimi: efektivní komunikace, zachovávání diverzity (jak politické, tak kulturní), ekonomické zájmy a veřejná služba členům společnosti.*“⁴⁸

Obecně lze důvody pro regulaci médií a jejich činnosti rozdělit do dvou skupin a rozlišovat tak regulaci přístupu a regulaci obsahu. Pro regulaci přístupu k sdělovacím prostředkům (zejména vysílacím)⁴⁹ existují technické důvody. Regulaci obsahu odůvodňují argumenty společensko-politické. V této souvislosti se jedná zejména o snahu eliminace veřejného prezentování určitých projevů, které jsou na základě společenského konsensu považovány za nepřijatelné nebo potenciálně škodlivé.⁵⁰

Přílišnou regulací může ovšem dojít potlačení významné kontrolní funkce médií prostřednictvím omezování jejich svobody projevu, nedostatečnou kontrolou naopak ke zneužívání médií k manipulaci či jednostranným mocenským zájmům. Dle Michala Bartoně: „*V této souvislosti tak musí veřejná moc nejen garantovat svobodu projevu ochranou médií před zásahy státu, ale zároveň zajistit vhodnou regulací transparentnost a pluralitní mediální prostředí a pokud možno rovný*

⁴⁶ V demokratickém státě se jedná zejména o legislativní kontrolu strukturálních a ekonomických záležitostí. In REIFOVÁ, Irena a kol. *Slovník mediální komunikace*. Praha: Portál 2004, s. 208.

⁴⁷ POUPEROVÁ, O. c.d., s. 97.

⁴⁸ FEINTUCK, Mike, VARNEY, Mike. *Media Regulation, Public Interest and Law*. Edinburgh: Edinburgh University Press, 2006, s. 58-59.

⁴⁹ Na rozdíl od tištěných médií, kde právní řády zpravidla nezakotvují specifické regulační orgány, u vysílacích sdělovacích prostředků je situace, zejména s ohledem na omezenost frekvenčního spektra, poněkud odlišná. Regulace vysílacích médií se tak uskutečňuje především z technických důvodů (viz. podkapitola 3.3). Omezení přístupu k vydávání tištěných sdělovacích prostředků by bylo v rozporu s mezinárodněprávní garancí svobody projevu. In BARTOŇ, Michal. *Postavení a charakteristika*, s. 16; POUPEROVÁ, O. c.d., s. 106.

⁵⁰ Tamtéž, s. 105.

*přístup k mediálnímu prostoru tam, kde je z technických důvodů výrazněji limitován (vysílací média).*⁵¹

Právní regulací činnosti hromadných sdělovacích prostředků se z odborného hlediska zabývá mediální právo. Mezi stěžejní prameny mediálního práva patří ústavní normy související zejména se svobodou projevu, dále tiskový zákon, právní předpisy upravující vztahy vyplývající z rozhlasového a televizního vysílání, zákony zřizující a upravující činnost veřejnoprávních elektronických médií a vybírání poplatků za ně, autorský zákon a zákony upravující práva podobná autorským právům.⁵² Důležitým doplňkem legislativní regulace činnosti médií jsou také pravidla, které si mediální organizace vytváří samy a vyskytují se nejčastěji v podobě etických kodexů (například Kodex České televize).

Obecně lze říci, že mediální právo reguluje výkon mediálních aktivit v celé jejich rozmanitosti technologií a nosičů a prostřednictvím různých právních disciplín. Vztahuje se zejména na média psaná (tisk) a audiovizuální (rozhlas, televize a internet).⁵³ Účelem mediálního práva je na jednu stranu zachovat svobodu a pluralitu projevu nezávisle na politické moci a na druhou stranu omezit média tak, aby mediální obsah nezasahoval do práv a svobod občanů a právem chráněných zájmů.⁵⁴

Za subjekty mediálního práva lze dle Jiřího Kroupy označit (1) každého (publikum), (2) soukromé producenty mediálních obsahů a provozovatelů médií (vydavatelé periodických tištěných médií, vydavatelství a nakladatelství v oblasti knižního trhu, filmoví producenti, výrobci nahraných zvukových nosičů a audioprůmyslu, provozovatelé internetových služeb a soukromí provozovatelé televizního a rozhlasového vysílání), (3) veřejnoprávní provozovatelé televizního a rozhlasového vysílání, (4) národní a nadnárodní stavovské novinářské organizace, (5) agentury a informační služby, (6) stát.⁵⁵

Jan Drgonec spíše než mediálního právo považuje za vhodnější označení právních předpisů regulujících hromadné sdělovací prostředky tzv. *masmediální právo*. Tento pojem, který je obsahově rozsáhlejší než mediální právo a dle Drgonce lépe vystihuje charakter institucí, které jsou označovány za masová

---

⁵¹ BARTOŇ, Michal. *Svoboda projevu: principy, garance, meze*. Praha: Leges, 2010, s. 68.

⁵² KROUPA, J. a kol. c.d., s. 21.

⁵³ Tamtéž, s. 22.

⁵⁴ Tamtéž, s. 29.

⁵⁵ KROUPA, J. a kol. c.d., s. 24-28.

média. Masmediální právo v tomto smyslu „*upravuje působení institucí veřejné moci v organizaci masmédií a při zabezpečování dodržování masmediálního práva jeho subjekty, přístup veřejnosti k hromadně rozšiřovaným informacím a podmínky zpřístupňování hromadně rozšiřovaných informací masmédií, právní postavení masmédií, jejich vydavatelů a novinářů jako osob, rozšiřujících informace z titulu svého povolání. Součástí této právní úpravy je určení práv, povinností a odpovědnosti všech zainteresovaných osob za porušení povinností nebo za zneužití práv.*“⁵⁶ Pojem masmediální právo je používán zejména v německém a rakouském právnickém pojmosloví.⁵⁷ Přestože lze jeho definiční znaky pozorovat i v obou zkoumaných zemích, práce následuje ustálenou terminologii a je v ní upřednostněn termín mediální právo.

---

⁵⁶ DRGONEC, Ján. *Základy masmediálního práva*. Žilina: Eurokódex, 2008, s. 23.

⁵⁷ KROUPA, J. a kol. c.d., s. 21.

3. VEŘEJNOPRÁVNÍ TELEVIZNÍ VYSÍLÁNÍ JAKO POJEM MEDIÁLNÍHO PRÁVA A ZPŮSOBY JEHO REGULACE

3.1. Televizní vysílání jako hromadný sdělovací prostředek

Pojmem *televizní vysílání* (angl. *broadcasting*) lze rozumět „*poskytování pořadů a dalších částí vysílání uspořádaných v rámci programu, včetně služeb souvisejících přímo s programem, provozovatelem vysílání veřejnosti prostřednictvím sítí elektronických komunikací.*“⁵⁸ Poskytování pořadů a dalších částí vysílání musí být vymezeno k simultánnímu sledování v podobě lineární audiovizuální mediální služby, u níž divák či posluchač nemůže ovlivnit začátek běhu pořadu ani vysílací schéma. Vysílání je vždy určeno pro veřejnost, pokud okruh osob, jež mohou službu využívat, není předem nijak omezen.⁵⁹

Za televizní vysílání se naopak nepovažuje například „*vysílání, které nemá povahu činnosti především hospodářské nebo které nesoutěží s televizním vysíláním nebo vysílání, které není určeno k příjmu veřejnosti [a další].*“⁶⁰ Nelze tak za něj pokládat například produkci v domácnostech v podobě videí určených pro rodinné příslušníky nebo provozování bezpečnostní kamery apod.⁶¹

Televizní vysílání se objevuje ve 30. letech 20. století. Z technických důvodů má v zemích západní Evropy charakter veřejnoprávního vysílání. První televizní přenos s užitím tehdy nejmodernějšího rozlišení obrazu se uskutečnil ve Velké Británii v roce 1936. V průběhu 50. a 60. let 20. století došlo k výrazné expanzi nárůstu počtu domácností s vlastnictvím televizního přijímače.⁶² Televize jako elektronické masové médium poprvé umožnila přenos obrazových i zvukových sdělení, což je zatím nejkomplexnějším smyslovým zprostředkováním informací o okolním světě. Rovněž z tohoto důvodu se velmi rychle začala mezi diváky těšit maximální popularitě.

Následný vývoj televizního vysílání, a masmédií obecně, se v období Studené války vyznačoval především nebyvalou komercializací televizních

---

⁵⁸ § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů.

⁵⁹ POUPEROVÁ, O. c.d., s. 50-51.

⁶⁰ § 2 odst. 5 písm. a) a b) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního ve znění pozdějších předpisů.

⁶¹ POUPEROVÁ, O. c.d., s. 51.

⁶² FTOREK, Josef. *Public relations jako ovlivňování mínění*. Praha: Grada Publishing 2009, s. 154.

stanic a jejich postupným podřízením se nárokům tržní logiky v západních státech.⁶³ V zemích východního bloku bylo naopak televizní vysílání pod přísnou kontrolou ze strany státu a sílilo jeho využívání jako jednoho z prostředků systematického propagandistického působení a šíření komunistické ideologie.

Podobně jako u jiných druhů sdělovacích prostředků, rovněž u televizního vysílání se lze tedy setkat s jeho komerční podobou. Vysílání televize organizované na bázi soukromého podnikání vzniklo a do dnešního dne existuje především ve Spojených státech amerických. Americký vysílací systém se od evropského liší jednak tím, že jeho páteř tvoří soukromé vysílání, dále pak faktem, že základem systému nejsou celoplošné, univerzálně přístupné vysílací sítě, které u nás nazýváme „*programy*“ (např. ČT1, TV Nova, BBC1 apod.), ale místní stanice (*stations*), které jako samostatně licencované jednotky se teprve následně smluvně propojují do sítí (*networks*), jež mají jednotné základní vysílací schéma s lokálními a regionálními variantami.⁶⁴

Komerční televize jsou zřizována podnikatelským subjektem jako obchodní společnost za účelem dosažení zisku. Oprávnění k vysílání jim vzniká na základě udělení licence regulačním orgánem. V programové oblasti jsou soukromé televizní stanice povinny dodržovat licencovaný programového formátu a příslušné zákony dané státu. Jejich činnost je financována výnosy z reklamy, sponzoringu a návazné obchodní činnosti.⁶⁵ Počet soukromých televizních stanic je v obou sledovaných zemích vyšší než v případě veřejnoprávních vysílacích kanálů. Ve Velké Británii je, kromě národních soukromých stanic (ITV, Channel 4, Channel Five), dostupné vysílání celé řady zahraničních komerčních provozovatelů.⁶⁶ V České republice se pak jedná především o TV Nova a TV Prima.

S podobným dělením se lze setkat také v publikaci organizace UNESCO s názvem *Public Service Broadcasting (Vysílání veřejné služby)*, která uvádí, že v současné době se ve světovém měřítku vyskytují tyto základní typy vysílacích systémů: (1) televizní vysílání soukromého sektoru, (2) televizní vysílání veřejného sektoru, které se dále dělí na veřejnoprávní televizní vysílání a státní televizní

---

⁶³ JIRÁK, Jan, KÖPPLOVÁ, Barbara. *Masová média*. Praha: Portál, 2009, s. 67.

⁶⁴ ŠMÍD, Milan. *Veřejnoprávní a soukromé televize...*

⁶⁵ Tamtéž.

⁶⁶ *Directory of Television Channels in Europe: Great Britain* [online], 11. dubna 2007 [cit. 13. dubna 2011]. Dostupné na <http://www.obs.coe.int/db/persky/gb.html>.

vysílání.⁶⁷ Na rozdíl od veřejnoprávního vysílání je „*státní vysílání závislé na vládě jako vrcholném orgánu moci výkonné, je jí plně podřízeno a prostřednictvím exekutivy stát přímo určuje jeho podobu, zatímco veřejnoprávní vysílání je podřízené a odpovědné veřejnosti a jejich zástupcům.*“⁶⁸ Před rokem 1989 se státní vysílání vyskytovalo především v zemích, které patřily do sféry vlivu Sovětského svazu, tedy i v Československu.

3.2. Veřejnoprávní televizní vysílání a jeho klíčové znaky

Veřejnoprávní vysílání není soukromým a nelze ho považovat ani za vysílání státní. Adjektivum „*veřejnoprávní*“ označuje provozovatele vysílání ze zákona, který vykonává neziskovou veřejnou službu s odpovědností směřující k veřejnosti.⁶⁹ Nicméně je vhodné poznamenat, že současné veřejnoprávní televizní vysílání v zemích Střední a Východní Evropy bylo přetvořeno z televize, kterou v minulosti vlastnil stát. Zejména na základě požadavku Rady Evropy bylo nezbytné transformovat tehdejší státní televize do podoby veřejnoprávních televizí.⁷⁰ Řada těchto zemí, po znovunabytí svobody, chtěla co nejdříve převzít západní koncept veřejného vysílání. Inspiračním zdrojem se jim stala zejména britská televizní stanice BBC, která je od svého vzniku roku 1936, považována za zakladatele modelu veřejnoprávního televizního vysílání v Evropě.⁷¹

Vysílání veřejné služby je definováno jako provozování vysílání ve veřejném zájmu, jehož cílem je, aby veřejnoprávní televize představovala široce dostupný a homogenní zdroj obecně sdílených informací o vnitrostátních a

---

⁶⁷ JUNEAU, Pierre. Why Public Broadcasting? In *Public Service Broadcasting: Cultural and Educational Dimensions* [online], unesco.org, srpen 1996 [cit. 13. dubna 2011]. Dostupné na <http://unesdoc.unesco.org/images/0010/001060/106004Eb.pdf>.

⁶⁸ SMÍD, M. *Veřejnoprávní a soukromé televize ...*

Státní vysílání ještě v současné době funguje například v některých státech Latinské a Střední Ameriky (ve Venezuele Televisión Venezolana Social, v Peru América Televisión) nebo také v Číně (China Central Television). In POUPEROVÁ, O. c.d.,s. 86.

⁶⁹ *Public service broadcasting* [online]. UNESCO [cit. 23. května 2011]. Dostupné na http://portal.unesco.org/ci/en/ev.php-URL_ID=1525&URL_DO=DO_TOPIC&URL_SECTION=201.html

⁷⁰ *Neústrojně napodobování Západu: o neblahém vývoji veřejných médií v postkomunistické Evropě* [online], blisty.cz, 4. března 2003 [cit. 13. dubna 2011]. Dostupné na <http://www.blisty.cz/art/13119.html>.

⁷¹ ROMASZEWSKA-GUZY, Agnieszka. Role veřejnoprávního vysílání v demokratické společnosti a pozice veřejnoprávní TV a rozhlasu na mediálním trhu [online]. blisty.cz, 12. července 2004 [cit. 15. dubna 2011]. Dostupné na <http://blisty.cz/art/18879.html>.

mezinárodních záležitostech.⁷² Dle Wenera Rumphorsta, ředitele právního oddělení *Evropské vysílací unie (European Broadcasting Union, EBU)* je veřejnoprávní vysílání „vysíláním vytvořené pro veřejnost a zároveň financované a kontrolované veřejností.“⁷³

Rovněž dokument publikovaný v rámci britského Střediska pro výzkum vysílání (*Broadcasting Research Unit, BRU*) z roku 1985 poukázal na aspekty, které jsou charakteristické pro vysílání veřejné služby. Jeho hlavní zásady lze shrnout takto: (1) všeobecná zeměpisná dostupnost, (2) univerzální působnost, napříč obecně preferovanými trendy a zájmy (3) věnování zvláštní pozornosti potřebám menšin, (4) přispívat k pocitu národního vědomí a identity, (5) nedotknutelnost oprávněných zájmů, (6) přímé a univerzální financování, (7) soutěžení v kvalitě programů (nikoli v kvantitě programů a míře sledovanosti) a (8) stanovení pravidel a pokynů, které výrobcům pořadů vytvářejí svobodný prostor pro jejich aktivitu a neomezují je.⁷⁴

Dle Rezoluce Rady Evropy, která byla přijata v Praze roku 1994, by v rámci demokratické společnosti mělo veřejnoprávní vysílání dále „podporovat hodnoty zdůrazňované politickými, právními a sociálními strukturami demokratických společností, zejména pak respekt k lidským právům, odkaz kulturnímu dědictví a politickému pluralismu.“⁷⁵ Rezoluce hovoří o životní funkci veřejnoprávního vysílání jako o základním faktoru či nositeli pluralistické komunikace dostupné všem. Veřejnoprávní vysílání je odrazovým bodem pro celou veřejnost a je rovněž faktorem, který má vliv na sociální soudržnost a integraci všech jednotlivých skupin obyvatel a existujících komunit.⁷⁶

Aby mohlo veřejnoprávní vysílání tuto úlohu ve společnosti naplňovat, potřebuje mít dostatečný počet diváků. Pokud je veřejnoprávní vysílání v dané zemi v menšinovém zastoupení oproti soukromému sektoru, nemůže tuto úlohu ve

---

⁷² McQUIAL, D. c.d., s. 507.

⁷³ RUMPHORST, Werner. *Public Service Broadcasting: Model Law* [online]. 2003 [cit. 15. dubna 2011]. Dostupné na http://www.ebu.ch/departments/legal/pdf/leg_p_model_law_psb.pdf.

⁷⁴ RABOY, Mark. The World Situation of Public Service Broadcasting. In *Public Service Broadcasting: Cultural and Educational Dimensions ...*

⁷⁵ *The 4th European Ministerial Conference on Mass Media Policy. Prague (Czech Republic), 7-8 December 1994* [online]. Council of Europe, prosinec 1994 [cit. 16. dubna 2011]. Dostupné na http://www.ebu.ch/CMSimages/en/leg_ref_coe_mcm_resolution_psb_07_081294_tcm6-4274.pdf

⁷⁶ RUMPHORST, Werner. *Srovnání financování veřejnoprávních médií s komerčními v Evropě, výhody a nevýhody při informování společnosti, zkušenosti* [online]. blisty.cz, 12. července 2007 [cit. 8. března 2011]. Dostupné na <http://blisty.cz/art/18879.html>.

společnosti plnit, protože se nedostane k dostatečnému počtu obyvatel.⁷⁷ Proto, aby mělo veřejnoprávní vysílání nějaký vliv na společnost, musí získat dostatečný podíl na trhu.

Prostředí, ve kterém se vyskytuje soukromé i veřejnoprávní vysílání najednou, se označuje jako tzv. *duální (smíšený) systém vysílání (angl. mixed public-private system)*. Historicky byla průkopníkem tohoto duálního modelu Velká Británie, kde byl zřízen již v 50. letech 20. století.⁷⁸ Tento systém je charakteristický i pro další státy kontinentální Evropy, včetně České republiky. Na rozdíl od soukromého sektoru vysílání nabízí veřejnoprávní televize mnohem širší programovou skladbu, což vyplývá přímo z podstaty plnění veřejné služby společnosti. Dle Denise McQuaila patří mezi hlavní cíle veřejnoprávního vysílání: „*celoplošné pokrytí (příjem i vysílání), programová rozmanitost při naplňování všech hlavních zájmů, potřeb a zálib, služba pro speciální menšiny, zájem o národní kulturu, jazyk a identitu, služba potřebám politických stran a poskytování vyvážených a nestranných informací o sporných záležitostech.*“⁷⁹

Provozovatel veřejnoprávního vysílání je zřízen právním předpisem, který je přijatý politickou reprezentací státu. Oprávnění je tedy garantováno přímo zákonem. Na rozdíl od ostatních provozovatelů televizního vysílání, kteří jsou subjekty soukromého práva, jsou provozovatelé veřejnoprávního televizního vysílání právníckými osobami veřejného práva.⁸⁰ Ve Velké Británii je provozovatelem tohoto vysílání britská společnost BBC, v českém prostředí pak Česká televize.

Z hlediska vedení a řízení televize veřejné služby zakotvují příslušné zákony jednak statutární orgán daných sdělovacích prostředků a jednak orgán kontrolní.⁸¹ Statutárním orgánem v případě České televize i BBC je generální ředitel (Directorial-General), kontrolní institucí je v českém prostředí Rada České televize, v britském pak BBC Trust.

---

⁷⁷ Například ve Spojených státech amerických představuje systém veřejnoprávního vysílání menšinovou část. Tento druh vysílání dostane pouze k jednomu až třem procentům obyvatelstva. A ačkoliv je programová skladba tohoto vysílání vynikající, nemůže obyvatelstvo nijak ovlivnit. In RUMPHORST, Werner. *Srovnání financování...*

⁷⁸ BARTOŇ, M. Postavení a charakteristika ..., s. 17.

⁷⁹ McQUAIL, D. c.d., s. 192.

⁸⁰ BARTOŇ, M. *Veřejnoprávní sdělovací prostředky* ..., s. 160.

⁸¹ Tamtéž, s. 163.

Veřejné vysílání zajišťují obvykle *veřejné společnosti (podniky)*, které mají v různých zemích různou podobu.⁸² Je to dáno zejména rozdílným kulturním, ekonomickým a sociálním prostředím a odlišnou legislativní úpravou. Například ve Velké Británii, v souvislosti s provozováním vysílání ve veřejném zájmu, se hovoří o společnosti BBC jako o organizaci veřejné služby, která je veřejným podnikem. Zatímco do českého prostředí byl význam slov „veřejnoprávní vysílání“ převzat ze Spolkové republiky Německo, kde veřejné televize ARD a ZDF jsou považovány za instituce veřejného práva.⁸³

Provozování veřejnoprávního televizního vysílání je hrazeno z veřejných fondů, kdy každý vlastník televizního přijímače má povinnost zaplatit za používání této služby. Modelovým způsobem financování ve Velké Británii i České republice je tzv. *duální financování*. Jedná se o kombinaci obou způsobů financování, jak veřejného financování, které pochází z veřejných zdrojů (koncesionářské poplatky stanovené státem nebo státní rozpočet), tak komerčních plateb (příjmy z reklamních služeb, sponzoringu a jiných obchodních aktivit, které neohrožují veřejnou službu).

Velmi podstatným aspektem kvalitního veřejnoprávního vysílání je jeho nezávislost na orgánech státní moci. Tato skutečnost je dávana do souvislosti nejen s výběrem kandidátů na posty členů dozorčích orgánů, ale především s mírou zapojení státních subjektů do organizace financování daného vysílání. Werner Rumphorst tuto skutečnost podrobněji vysvětluje: *„Provozovatelé veřejnoprávního vysílání, kteří mají kontrolovat tři složky státní moci, musejí být zcela nezávislí. Musí se jednat o skutečnou nezávislost. Pokud je ovšem provozovatel veřejnoprávního vysílání závislý na milosti ministra financí nebo na parlamentní většině nebo na podpoře vlády, kteří rozhodují o jeho rozpočtu na příští rok anebo rozhodují o zvýšení koncesionářských poplatků, nejde o opravdovou nezávislost.“*⁸⁴

Ochrana nezávislosti televizního vysílání veřejné služby se uskutečňuje prostřednictvím činnosti regulačních orgánů, které představují mezistupeň mezi vůlí politické elity a příslušným sdělovacím prostředkem. Charakteristice těchto institucí se blíže věnuji v následující podkapitole práce.

---

⁸² ŠMÍD, M. *Veřejnoprávní a soukromé televize ...*

⁸³ ŠMÍD, Milan. *Český rozhlas, Česká televize a jejich „veřejnoprávnost“* [online]. Cit. 20. dubna 2011. Dostupné na www.louc.cz/pril01/p59pzp.rtf.

⁸⁴ RUMPHORST, W. *Srovnání financování veřejnoprávních médií...*

3.3. Regulace veřejnoprávního televizního vysílání

Veřejnoprávní televizní vysílání podléhá veřejnému dohledu, jinými slovy zástupci veřejnosti kontrolují, zda veřejnoprávní vysílací organizace skutečně plní své poslání veřejné služby. Tito zástupci jsou většinou seskupení v orgánu, který je k regulaci činnosti vysílání speciálně vytvořen. Pod pojmem mediální regulační orgán si lze představit státní orgán, jehož působnost je z věcného hlediska specializovaná pouze na regulaci určitých aspektů činnosti sdělovacích prostředků. Pozitivněprávní terminologie názvu tohoto orgánu se v jednotlivých státech odlišuje.⁸⁵

V rámci regulační činnosti se lze v obou zemích setkat s modelem duální regulace, kdy vedle sebe existuje „vnitřní“ kontrola vykonávaná orgány veřejnoprávních provozovatelů vysílání a „vnější“ kontrola, vykonávaná orgány stojícími mimo veřejnoprávní i privátní média.⁸⁶ Ve Velké Británii se lze od roku 2003 setkat se zastřešující institucí pro regulaci všech hromadných sdělovacích prostředků s názvem *The Office of Communications (Ofcom)*,⁸⁷ v České republice se pak jedná, v případě rozhlasu a televize, o Radu pro rozhlasové a televizní vysílání.⁸⁸ Regulaci samotné činnosti BBC vykonává BBC Trust a veřejnoprávního vysílání České televize pak Rada České televize.

Náplní funkce těchto zastřešujících regulačních orgánů je regulace jak veřejnoprávního tak soukromého vysílání,⁸⁹ zejména kontrola programové skladby, kvality nabízených programů a zajištění, aby docházelo k naplňování veřejné služby, jak stanovuje zákon. Rady veřejnoprávního vysílání mají tedy působit jako určitý „filtr“ mezi politickým parlamentem na straně jedné a sdělovacími prostředky veřejné služby na straně druhé, jejichž činnost by naopak měla být nadstranická.⁹⁰

---

⁸⁵ Pojem mediální regulační orgán vychází z anglického termínu „*regulatory authority for the broadcasting sector*“ (regulační orgán pro vysílací sektor), který se používá v evropském právu. In BARTOŇ, M. *Postavení a charakteristika ...*, s. 16.

⁸⁶ Tamtéž s. 17.

⁸⁷ The Office of Communications byla založena v roce 2003 na základě přijetí Communication Act (Komunikačního zákona), který rovněž vymezuje její hlavní funkci (více viz podkapitola 5.3.).

⁸⁸ Zřízení Rady pro rozhlasové a televizní vysílání je zakotveno v § 4 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů.

⁸⁹ Především přidělování vysílacích frekvencí soukromým provozovatelům.

⁹⁰ Tento model je zvolen z důvodu zachování výkonu veřejné služby sdělovacích prostředků bez vlivu politických sil. Stát tedy nevykonává tento typ veřejné správy sám, nýbrž zřizuje nový, od státu odlišný a relativně nezávislý subjekt. Obecné požadavky na nezávislost orgánů dohlížejících

Činnost regulačních orgánů lze označit za výkon veřejné správy.⁹¹ Michal Bartoň ji definuje čtyřmi základními úkoly: (1) správa kmitočtového spektra⁹² (jedná se zejména o přidělování frekvencí soukromým provozovatelům), (2) dohled nad provozovateli televizního vysílání, aby plnili své právní povinnosti, (3) role mediátora mezi diváky a provozovateli, dále mezi provozovateli a státními orgány (regulační orgán odpovídá za stav vysílacího sektoru a jeho rozvoj, za kvalitu a rozmanitost programů) a (4) dohled nad zachováním soutěže a dodržováním antimonopolních opatření tak, aby žádný provozovatel či skupina nezískaly dostatečný vliv na to, aby ohrozili svobodný přístup k informacím.⁹³

Regulace veřejnoprávního televizního vysílání se uskutečňuje prostřednictvím norem veřejného práva. Jedná se tedy o regulaci, která sleduje ochranu určitých více či méně výslovně stanovených veřejných zájmů. Subjekty v rámci regulovaných vztahů nejsou v rovnoprávném postavení, protože regulující subjekt je nadán veřejnou mocí (je nadřazen), jinými slovy, má zákonem vymezenou pravomoc a působnost a je jako nositel veřejné moci organizován.⁹⁴

Další způsob veřejnoprávní regulace představuje vytváření právní úpravy, vydávání individuálních konkrétních aktů (včetně licencí), vedení evidencí, provádění registrací a dohledu nad dodržováním stanovených povinností.⁹⁵ Obecně veřejnoprávní regulace slouží k ochraně veřejného zájmu. Ten je většinou určován konsensem na základě společenských požadavků.

Regulace televizního vysílání politickou mocí je dána především jeho technickými možnostmi. Počet televizních stanic je determinován rozsahem frekvenčního spektra. Regulace má zajišťovat spravedlivou alokaci zdrojů. Dokud bude počet vysílacích frekvencí pro pozemní vysílání omezený, nelze na mediální trh připustit všechny subjekty, které mají o vysílání zájem. Tržní prostředí bez regulace by mohlo ohrozit pluralitu veřejnoprávního vysílání a kulturní specifika pořadů.⁹⁶ Pro nezbytnost udělování povolení provozovatelům televizního vysílání

---

na veřejnoprávní vysílání jsou obecně zakotveny v Doporučení Výboru ministrů č. REC (96) 10, o zárukách nezávislosti veřejnoprávního vysílání. In BARTOŇ, M. *Svoboda projevu ...*, s. 116.

⁹¹ POUPEROVÁ, O. c.d., s. 244.

⁹² Kmitočtové spektrum je fyzikálně a geograficky limitovaná veličina, chápaná jako společné národní bohatství patřící všem, jejíž využití v moderních společnostech spravuje stát. Od této skutečnosti se odvíjí regulační úloha státu ve vztahu k elektronickým médiím. In ŠMÍD, M. *Veřejnoprávní a soukromé televize...*

⁹³ BARTOŇ, M. *Postavení a charakteristika ...*, s. 19.

⁹⁴ POUPEROVÁ, O. c.d., s. 97.

⁹⁵ Tamtéž.

⁹⁶ Tamtéž, s. 105.

se vyslovil již v roce 1943 Nejvyšší soud v USA v kauze *National Broadcasting CO. v. United States* s odůvodněním, že kdyby mohl vysílat každý, nikdo by již nemohl být slyšen.⁹⁷

Vrchnostenská regulace ovšem není jedinou formou kontroly televizního vysílání, lze se zde setkat rovněž s tzv. *autoregulací*. Přesněji, s určitou formou *samoorganizace* televizní činnosti, kdy dochází k tvorbě vlastních vnitřních předpisů v rámci daných televizních subjektů. Nejčastějším příkladem je nutnost dodržování etických pravidel, která jsou sepsána v podobě profesních etických kodexů. Institucionální dozor nad dodržováním těchto pravidel, který je při veřejnoprávní regulaci vykonáván orgány veřejné moci, je při autoregulaci nahrazen dozorem etických komisí.⁹⁸

Kombinovaným systémem, se kterým se lze setkat v některých zemích, je tzv. *koregulace*. V tomto případě jsou autoregulační instituce založeny na základě zákona jako subjekty soukromého práva, zatímco koagulační orgány jsou založeny přímo zákonem a slouží jako poradní orgán státních orgánů s působností pro média.⁹⁹ Příkladem koagulační instituce je *Communications Consumer Panel*, jehož zřízení ukládá zákon regulačnímu orgánu Ofcom ve Velké Británii.¹⁰⁰

---

⁹⁷ *National Broadcasting Co. v. United States* 319 U.S. 190, 212 (1943). Cit. dle POUPEROVÁ, O. c.d., s. 106.

⁹⁸ Tamtéž, s. 107 a 108.

⁹⁹ Tamtéž, s. 109.

¹⁰⁰ Čl. 16 odst. 1 a odst. 2 *Communication Act*, ze dne 17. června 2003 [online]. Cit. 20. května 2011. Dostupné na <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/2003/21/contents>.

4. EVROPSKÉ ASPEKTY PRÁVNÍ ÚPRAVY VEŘEJNOPRÁVNÍHO VYSÍLÁNÍ

V období po druhé světové válce převládalo v Západní Evropě vysílání veřejné služby, které mělo prakticky postavení monopolu.¹⁰¹ Byl to částečně přirozený monopol, který vyrůstal jednak z historických tradic, z omezené možnosti kmitočtového spektra, ale především ze skutečnosti, že investiční a provozní náročnost televizního vysílání nedávaly soukromým subjektům dlouhou dobu příležitost vstoupit do oblasti vysílání na tržním základě. Teprve s nástupem nových technologií a rozvoje telekomunikací v 70. letech se otevřela cesta komerčnímu vysílání.¹⁰²

V reakci na silící pozici soukromých provozovatelů vysílání byly evropské státy nuceny postupně povolit těmto subjektům vstup na mediální trh a upustit tak od monopolního postavení veřejnoprávního vysílání. Převážná většina z nich přijala koncepci tzv. *vyváženého duálního systému televizního vysílání*, v němž provozovatel veřejnoprávního televizního vysílání neměl být natolik silný, aby bránil vzniku a prosperitě soukromých televizí, a na druhé straně soukromé televize neměly být natolik dominantní, aby marginalizovaly význam vysílání veřejnoprávních televizí.¹⁰³

V kontextu světového i regionálního vývoje v rámci Západní Evropy, získala, dříve čistě národní problematika veřejného vysílání a jeho regulace, rovněž nadnárodní či mezinárodní rozměr. Právní vymezení aspektů souvisejících s činností televize veřejné služby se postupně začala objevovat ve stěžejních dokumentech Rady Evropy a Evropské unie, regionálních organizací, které v tomto období vznikly a jimiž byly státy Západní Evropy členy. Po znovunabytí svobody tyto dokumenty přijaly i země bývalého Sovětského bloku.

V následujících podkapitolách postupně přiblížím aspekty právní úpravy veřejnoprávního televizního vysílání na úrovni Rady Evropy a Evropské unie. Obě zmíněné organizace vnímají existenci televizního vysílání veřejné služby za velmi důležitou a považují jeho roli v současné společnosti za nezastupitelnou. Jejich cílem je sjednotit přístup v problematice regulace veřejnoprávního televizního

---

¹⁰¹ SMUDITS, Alfred. The Case of Western Europe. In *Public Service Broadcasting: Cultural and Educational Dimensions ...*

¹⁰² ŠMÍD, M. *Veřejnoprávní a soukromé televize...*

¹⁰³ Tamtéž.

vysílání na evropské úrovni tak, aby docházelo k podpoře demokratického a kulturního rozvoje jednotlivých států a poskytování informací, zábavy a vzdělání jejich obyvatelům.¹⁰⁴ V rámci základního principu svobody projevu je na existenci veřejnoprávního televizního vysílání nahlíženo jako na podstatný prvek politické demokracie v Evropě. Toto chápání se promítá do téměř každého dokumentu, který byl v posledních letech na evropské úrovni přijat.¹⁰⁵

4.1. Právní úprava veřejnoprávního televizního vysílání na úrovni Rady Evropy

Rada Evropy, jakožto organizace, jejíž hlavní posláním je ochrana lidských práv a podpora právního státu, považuje existenci veřejnoprávního vysílání za nezbytnou a důležitou pro současnou společnost. Článek 10 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (*The European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms*) z roku 1953 uvádí, že: „Každý má právo na svobodu projevu. Toto právo zahrnuje svobodu zastávat názory a přijímat a rozšiřovat informace nebo myšlenky bez zasahování státních orgánů a bez ohledu na hranice.“¹⁰⁶ Následně je zde dodatek, který zavádí možnost omezit provoz masových médií formou udělení licence: „Tento článek nebrání státům, aby vyžadovaly udělování povolení rozhlasovým, televizním nebo filmovým společnostem.“¹⁰⁷

V návaznosti na další rozvoj v oblasti televizního vysílání přijal dne 5. května 1989 Výbor ministrů Rady Evropy text *Úmluvy o přeshraniční televizní spolupráci*. Zdůrazňuje zajištění svobody projevu a práva na informace v souladu s čl. 10 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jejím cílem je usnadnit šíření televizních programů přes hranice členských států v souladu se základním principem svobodné výměny informací a myšlenek.¹⁰⁸

---

¹⁰⁴ KELLY, M. a kol. *Media in Europe...*, s. 2.

¹⁰⁵ ŠMÍD, Milan. *Diskuze o vysílání veřejné služby v evropském kontextu* [online]. Cit. 12. května 2011. Dostupné na www.louc.cz/pril01/p144vvseu.pdf.

¹⁰⁶ Čl. 10 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. In: <http://conventions.coe.int/treaty/en/Treaties/Html/005.htm>

¹⁰⁷ Čl. 10 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod [online]. Cit. 15. května 2011. Dostupné na <http://conventions.coe.int/treaty/en/Treaties/Html/005.htm>.

¹⁰⁸ Čl. 1 Evropské úmluvy o přeshraniční televizi [online]. Cit. 20. května 2011. Dostupné na <http://www.rrtv.cz/cz/static/cim-se-ridime/stavajici-pravni-predpisy/pdf/umluva.pdf>.

Úmluva se vztahuje na každý program vysílaný či přijímaný k vysílání kabelem, pozemním vysílačem nebo satelitem, subjekty nebo technickými prostředky, které podléhají právní úpravě smluvní strany, jež může být, přímo či nepřímo, přijímána na území jiné nebo jiných smluvních stran.¹⁰⁹ Povinností těchto stran je zajistit vhodnými prostředky a pomocí svých příslušných orgánů, aby veškeré programy vysílané právníckými osobami nebo technickými prostředky podléhajícími jejich jurisdikci, byly v souladu s požadavky Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.¹¹⁰

Evropská úmluva o přeshraniční spolupráci dále stanovuje povinnosti provozovatele televizního vysílání v rámci programové skladby. V článku 7 odst. 1 Úmluvy je zakotveno, že: „*Všechny formální i obsahové náležitosti programů musí respektovat lidskou důstojnost a základní práva třetích osob. Zejména nesmějí být neslušné a zvláště obsahovat pornografii a dávat přílišný prostor násilí či možnou příčinu k rozněcování rasové nenávisti.*“¹¹¹ V odstavci 2 stejného článku je pak toto tvrzení dále rozvedeno ustanovením, že: „*Všechny části programů, které by mohly poškozovat fyzický, psychický či morální vývoj dětí a dospívajících, nesmějí být zařazovány do vysílání v čase, kdy je pravděpodobné, že by je tito mohli sledovat.*“¹¹² Provozovatel vysílání je povinen zajistit, aby vysílané události přispívaly k svobodné tvorbě názorů.¹¹³ Omezení, která Úmluva ukládá programům, jsou motivována především potřebou závazně upravit v evropském kontextu právo na svobodu projevu a právo na informace, ochranu dětí a mladistvých, ochranu zdraví veřejnosti a lidské důstojnosti, zajištění práva na informace a ochranu evropské kultury.¹¹⁴

V této souvislosti Úmluva přímo ukládá, vedle soukromých, také provozovatelům veřejnoprávního televizního vysílání povinnost, aby vyhradili většinu svého vysílacího času evropským dílům. S ohledem na informační, vzdělávací, kulturní a zábavní povinnosti provozovatele vysílání k jeho divákům by mělo být tohoto podílu dosaženo postupně podle vhodných kritérií.¹¹⁵ Dále jsou v textu Úmluvy upravena například pravidla týkající formy a prezentování

¹⁰⁹ Čl. 3 Evropské úmluvy o přeshraniční televizi.

¹¹⁰ Čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o přeshraniční televizi.

¹¹¹ Čl. 7 odst. 1 Evropské úmluvy o přeshraniční televizi.

¹¹² Čl. 7 odst. 2 Evropské úmluvy o přeshraniční televizi.

¹¹³ Čl. 7 odst. 3 Evropské úmluvy o přeshraniční televizi.

¹¹⁴ SLÁMOVÁ, Hana. *Mediální zákony* [online]. Cit. 20. května 2011. Dostupné na <http://hasl.slamow.com/content/view/17/73/>.

¹¹⁵ Čl. 10 odst. 1 3 Evropské úmluvy o přeshraniční televizi.

reklamních vstupů (Hlava III), sponzorování vysílaných pořadů (Hlava IV) či vzájemné spolupráce mezi smluvními stranami prostřednictvím vytvoření Stálého výboru (Hlava V a VI) a další náležitosti.

Dokument zároveň řeší problematiku členství států Rady Evropy v jiné mezinárodní či nadnárodní organizaci, která má ve své legislativě rovněž ošetřenou regulaci vysílání televize veřejné služby. V případě simultánního členství zemí v Evropské Unii (dříve EHS) text Úmluvy uvádí: „*Smluvní strany, které jsou členy Evropského hospodářského společenství, se ve svých vzájemných vztazích řídí pravidly Společenství. Pravidel této Úmluvy použijí pouze tehdy, když pravidla Společenství daný případ neupravují.*“¹¹⁶ Úmluva zároveň nebrání smluvním stranám v tom, aby uzavřely jiné mezinárodní dohody doplňující či rozvíjející její ustanovení.¹¹⁷

K problematice regulace veřejnoprávního televizního vysílání se na úrovni Rady Evropy vztahuje rovněž řada rozhodnutí, rezolucí a doporučení Výboru ministrů a Parlamentního shromáždění.¹¹⁸ Vzhledem ke stanovému rozsahu této práce se nelze zabývat všemi do hloubky. Proto nastíním klíčové body nejvýznamnějších z nich.

Zásadní pravidla pro nezávislost mediálního regulačního orgánu jsou uvedeny v Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy č. REC (2003) 23. Na základě bodů 1 a 3 jsou členské státy povinny vytvořit a zajistit nerušený chod regulačních orgánů pro oblast televizního vysílání pomocí vhodného legislativního rámce, vytvořeného pro tento účel. Pravidla a postupy upravující činnost těchto regulačních orgánů, zejména jejich členskou základnu, jsou klíčovým prvkem jejich nezávislosti. Proto by měly být definovány tak, aby byly chráněny proti jakémukoli zasahování, především ze strany politických sil nebo ekonomických zájmů.¹¹⁹ V bodě 9 je zdůrazněno, že pravidla pro financování činnosti regulačních orgánů představují zásadní prvek jejich nezávislosti. Z tohoto důvodu by měla být zakotvena v samostatném zákonu. Členské státy by rovněž měly

---

¹¹⁶ Čl. 27 odst. 1 Evropské úmluvy o přeshraniční televizi.

¹¹⁷ Čl. 27. odst. 2 Evropské úmluvy o přeshraniční televizi

¹¹⁸ Celkový seznam vydaných rozhodnutí, rezolucí a doporučení Výboru ministrů a Parlamentního shromáždění lze najít na *Information and Media Society* [online]. Council of Europe [cit. 20. května 2011]. Dostupné na http://www.coe.int/t/dghl/standardsetting/media/Doc/CM_en.asp.

¹¹⁹ Doporučení Výboru ministrů č. REC (2000) 23, o nezávislosti a funkci regulačních orgánů vysílacího sektoru [online]. Council of Europe [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <https://wcd.coe.int/wcd/ViewDoc.jsp?id=393649&Site=CM&BackColorInternet=C3C3C3&BackColorIntranet=EDB021&BackColorLogged=F5D383>.

připravovat předběžné plány, v nichž budou uvedeny odhadované náklady na činnost těchto regulačních orgánů, tak aby tyto orgány mohly vykonávat své funkce v plném rozsahu a nezávisle.¹²⁰

Z hlediska uzavírání licenčních smluv, dokument opět zdůrazňuje potřebu vytvoření základních podmínek a kritérií pro jejich udělování a prodlužování, které mají být jasně definovány v samostatném zákoně. Zároveň postup, na základě něhož je provozovatelům televizního vysílání udělována licence, by měl být jasný a přesný a uplatňován otevřeným, transparentním a nestranným způsobem.¹²¹

Mediální regulační orgán pro vysílací sektor by měl být zároveň, v souladu s Doporučením č. 1147 (1991) Parlamentního shromáždění Rady Evropy, o parlamentní odpovědnosti za demokratickou reformu vysílání, nezávislý na provozovatelích vysílání a na vládě. Měly by v něm být zastoupeny relevantní regionální, politické, sociální a kulturní proudy a měl by být odpovědný (ovšem nepřímo) parlamentu.¹²²

Významným pramenem mediálního práva a norem regulace vysílání televize veřejné služby je také judikatura Evropského soudu pro lidská práva, jenž aplikuje principy, obsažené v Evropské úmluvě o ochraně základních lidských práv a svobod. Rozhodnutí tohoto soudu vyjasnila vnímání výhrady morálky v oblasti svobody projevu¹²³, postavila základy evropskému tiskovému právu a upravila také problematiku státní regulace rozhlasového a televizního vysílání.¹²⁴

Evropský soudní dvůr pro lidská práva však zároveň s poskytnutím silné ochrany sdělovacím prostředkům vyžaduje dodržování etických a morálních pravidel žurnalistiky, neboť privilegium pro média není poskytováno ze strany soudu samoučelně, nýbrž s představou, že média plní roli strážce demokratických hodnot ve společnosti.¹²⁵

---

¹²⁰ Tamtéž.

¹²¹ Tamtéž, bod 13 a 14.

¹²² Doporučení Parlamentního shromáždění č. 1147 (1991), o parlamentní odpovědnosti za demokratickou reformu vysílání [online]. Council of Europe [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <http://assembly.coe.int/Main.asp?link=/Documents/AdoptedText/ta91/EREC1147.htm>

¹²³ Handyside proti Spojenému království Velké Británie, rozsudek ze 7. prosince 1976, stížnost č. 5493/72; Müller a další proti Švýcarsku, rozsudek 24. května 1988, stížnost č. 10737/84 aj. In HUDOC [online]. European Court of Human Rights [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <http://cmiskp.echr.coe.int/tpk197/search.asp?sessionId=70929665&skin=hudoc-fr>.

¹²⁴ Informationsverein Lentia a další proti Rakousku, rozsudek z 24. listopadu 1993, stížnost č. 13914/88; Wingrove proti Spojenému království Velké Británie, rozsudek z 25. listopadu 1996, stížnost č. 17419/90 aj. In HUDOC...

¹²⁵ Bartoň: Svoboda projevu..., s. 66.

4.2. Právní úprava veřejnoprávního televizního vysílání na úrovni Evropské unie

Pro Evropskou unii je oblast veřejnoprávního televizního vysílání a hromadných sdělovacích prostředků jako celku velmi důležitá. Koordinace této problematiky spadá do unijní politiky s názvem *Kultura, vzdělávání a mládež* (*Culture, education and youth*). Podpora a rozvoj veřejného sektoru vysílání je pak součástí sekce *Audiovizuální a mediální politika* (*Audiovisual and Media Policies*).¹²⁶ Smlouva o fungování Evropské unie řadí mezi základní svobody, vedle jiných, volný pohyb zboží a volný pohyb služeb.¹²⁷

Evropský soudní dvůr pak v audiomedialních veřejnoprávních sdělovacích prostředcích vidí spojení těchto principů, neboť zejména televizní vysílání obsahuje oba.¹²⁸ Ve svých rozhodnutích dále akceptoval tvorbu a zachování pluralitního veřejnoprávního televizního vysílání¹²⁹ a zajištění jeho určité programové kvality¹³⁰ jako odůvodnění pro omezení základní svobody volného pohybu. Zároveň podpořil povinnost členských států poskytovat část příjmů z televizní činnosti na financování evropských televizních a filmových děl.¹³¹

Další důležitou hodnotou komunitární úpravy je ochrana vnitřního trhu před omezováním, tedy ochrana volné hospodářské soutěže. S touto v mediální oblasti souvisí kulturní ochrana rozmanitosti a plurality médií.¹³² Článek 101 Smlouvy o fungování Evropské unie zakazuje vytváření kartelů, tedy dohod mezi podnikateli,

¹²⁶ Více viz *Audiovisual and Media Policies* [online]. European Commission [cit. 20. května 2011]. Dostupné na http://ec.europa.eu/avpolicy/index_en.htm.

¹²⁷ Čl. 28 odst. 1 a čl. 56 Smlouvy o fungování Evropské unie [online]. europa.eu [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <http://eur-lex.europa.eu/JOHtml.do?uri=OJ:C:2007:306:SOM:EN:HTML>. Kromě volného pohybu služeb a zboží se jedná o volný pohyb osob a kapitálu. In: CINI, Michelle. *The European Union politics*. 2nd Edition. Oxford: Oxford University Press 2007, s. 18.

¹²⁸ Rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 31. ledna 1974, 155/73, Sacchi, 1974 [online]. europa.eu [cit. 20. května 2011]. Dostupné na http://eur-lex.europa.eu/Result.do?arg0=Sacchi&arg1=&arg2=&titre=titre&clang=en&RechType=RECH_mt&idRoot=1&refinecode=JUR*T1%3DV111%3BT2%3D%3BT3%3DV1&Submit=Search.

¹²⁹ Rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 25. července 1991, C-288/89, Collectieve Antennevoorziening Gouda; ze dne 3. února 1993, C-148/91, Veronica Omroep Organisatie a další. *Eurlex* [online]. europa.eu [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <http://eur-lex.europa.eu>.

¹³⁰ Rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 25. července 1991, C-288/89, Collectieve Antennevoorziening Gouda; ze dne 28. října 1999, C-6/98, ARD a další. In *Eurlex*...

¹³¹ Rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 5. března 2009, C-222/07, UTECA. [online]. *Eurlex* [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <http://eur-lex.europa.eu/Notice.do?val=494462%3Acs&lang=en&list=494462%3Acs%2C490257%3Acs%2C&pos=1&page=1&nbl=2&pgs=10&hwords=UTECA~&checktexte=checkbox&visu>.

¹³² KROUPA, J. a kol. c.d., s. 69.

kteřé zabraňují nebo omezují konkurenci na trhu. Pro mediální oblast je důležitý i článek 102, který stanovuje zákaz zneužití silného postavení na trhu.¹³³

Právní úprava v rámci Evropské unie upravuje televizní vysílání samostatně bez spojení s rozhlasem.¹³⁴ V oblasti primárního práva je princip svobody projevu zakotven v článku 11 Listiny základních práv Evropské unie (*The Charter of Fundamental Rights of the European Union*): „Každý má právo na svobodu projevu. Součástí tohoto práva je právo zastávat názory a přijímat a šířit informace a ideje bez zásahů veřejné moci a bez ohledu na hranice státu. Svoboda a pluralita médií musí být reflektována.“¹³⁵

Role veřejnoprávního televizního vysílání podrobněji vymezena Protokolem č. 29, o systému veřejnoprávního vysílání v členských zemích, kde je deklarováno, že „systém veřejnoprávního vysílání v členských zemích je přímo spjat s demokratickými, společenskými a kulturními potřebami každé společnosti a s potřebou zachovat mediální pluralitu“.¹³⁶ V Protokolu je dále uvedeno, že každý členský stát má právo ustavit a zorganizovat vysílání veřejné služby, vymezit jeho pravomoci a zajistit financování této veřejné služby. Takovéto financování však nesmí ovlivňovat obchodní podmínky a hospodářskou soutěž v Unii do takové míry, která by mohla být brána jako rozpor se společným zájmem.¹³⁷

V rámci sekundárního práva je nejvýznamnějším předpisem, který upravuje televizní vysílání, Směrnice Rady č. 89/552/EHS, o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (tzv. Směrnice „*Televize bez hranic*“), ve znění Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2007/65/ES.¹³⁸ Byla přijata v roce 1989 a nejnověji doplněna v roce 2007.

¹³³ Čl. 101 a 102 Smlouvy o fungování Evropské unie.

¹³⁴ KROUPA, J. a kol. c.d., s. 93.

¹³⁵ *Charter of Fundamental Rights of the European Union* [online]. europa.eu [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:2010:083:0389:0403:EN:PDF>.

¹³⁶ Protokol č. 29, o systému veřejnoprávního vysílání v členských zemích (tzv. Amsterdamský protokol), který byl podepsán roku 1997 a později připojen ke Smlouvě o fungování EU. In *Eure CS C 83/312 Úřední věstník Evropské unie* 30. 3. 2010. In *Konsolidované znění Smlouvy o Evropské unii a Smlouvy o fungování Evropské unie* [online]. europa.eu [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:2010:083:FULL:CS:PDF>.

¹³⁷ Tamtéž.

¹³⁸ Celým názvem Směrnice Evropského parlamentu a rady 2007/65/ES ze dne 11. prosince 2007, kterou se mění směrnice Rady 89/552/EHS o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání. In *Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/65/ES ze dne 11. prosince 2007, o audiovizuálních mediálních službách* [online].

Tato směrnice představuje základní dokument Evropských společenství v oblasti televizního vysílání. Usiluje o naplnění dvou hlavních cílů. Prvním z nich je realizace jednoho ze základních principů jednotného vnitřního trhu – svobodného pohybu televizních programů, kdy stanovením minimálních standardů televizního vysílání umožňuje, aby televizní programy, které tyto standardy respektují, mohly volně překračovat hranice států uvnitř společenství: „*Smlouva počítá s volným pohybem veškerých služeb poskytovaných normálně za úplatu bez výjimky z důvodů jejich kulturního nebo jiného obsahu a bez omezení státních příslušníků členských států působících v jiné zemi Společenství než je země osoby, které jsou služby určeny.*“¹³⁹

Druhý cíl pak představuje podpora distribuce a produkce evropských televizních programů. Jedná se o požadavek, aby si televizní stanice vyhradily, kde to bude možné, více než polovinu vysílacího času evropským dílům: „*Členské státy zajistí tam, kde je to praktické a vhodnými prostředky, že vysílající subjekty vyhradí pro evropskou tvorbu majoritní podíl svého vysílacího času, s vyloučením času určeného pro zpravodajství, sportovní události, hry, reklamy, teletextové služby a teleshopping. Tato proporce by měla být zajištěna s přihlédnutím k odpovědnosti vysílajících subjektů vůči své divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury i zábavy.*“¹⁴⁰ Členské státy mají povinnost předkládat každé dva roky Komisi zprávu o plnění tohoto ustanovení.

Článek 5 pak doplňuje předchozí bod konstatováním, že členské státy jsou povinny vyhradit nejméně 10 % svého celkového vysílacího času pro evropská díla vytvořená producenty, kteří jsou nezávislými vysílajícími subjekty. Do tohoto časového prostoru se nezapočítává zpravodajství, reklama ani teleshopping.

Eurlex [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2007:332:0027:0045:CS:PDF>.

¹³⁹ Směrnice Rady 89/552/EHS o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání [online]. Eurlex [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:31989L0552:EN:HTML>.

¹⁴⁰ Čl. 4 Směrnice Rady 89/552/EHS o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání
Evropskými díly jsou pak myšleny například díla pocházející z členských států nebo díla pocházející z evropských třetích států, které jsou stranami Evropské úmluvy o přeshraniční televizi Rady Evropy. Více viz čl. 6 Směrnice Rady 89/552/EHS o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání.

Tento 10% podíl musí být dosažen rezervováním adekvátního podílu pro současná díla, respektive díla vysílaná během pěti let od jejich výroby.¹⁴¹

V textu směrnice je televizní vysílání na úrovni Evropské unie vymezeno jako původní přenos po drátě nebo vzduchem, včetně družic, v nekódované nebo zakódované formě, televizních programů určených pro příjem veřejností. Provozovatelem televizního vysílání je pak rozuměna fyzická nebo právnická osoba, která má redakční odpovědnost za skladbu plánů televizních programů.¹⁴² Po řádné implementaci této směrnice jsou členské státy povinny zajistit svobodný příjem televizního vysílání na svém území z jiných členských států. Zároveň země zajistí přiměřenými prostředky v rámci svého zákonodárství, že televizní vysílající subjekty pod jejich pravomocí budou efektivně plnit ustanovení této směrnice.¹⁴³

Směrnice upravuje nejen mezinárodní aspekt vysílání v podobě vymezení pravomocí jednotlivých provozovatelů vysílání, svobodného příjmu apod., ale také vnitrostátní rozměr vysílání. Například v kapitole IV. je zakotvena regulace reklamního vysílání, sponzoringu a teleshoppingu, v kapitole V. je pak věnována pozornost ochraně mladistvých a veřejného pořádku. Konkrétně v čl. 22 je uvedeno, že: *„Členské státy učiní náležitá opatření zajišťující, aby televizní vysílání vysílajícími subjekty pod jejich pravomocí nezahrnovalo jakékoli programy, které by mohly vážně ohrozit tělesný, mentální nebo morální vývoj mladistvých, zejména programy, které obsahují pornografii nebo nežádoucí násilí.“*¹⁴⁴

Z hlediska veřejnoprávního vysílání ponechává Evropská unie, s odvoláním na stanovisko Komise, zadání a vymezení veřejné služby na členských státech: *„Veřejná služba spadá do kompetence členských států, které o ní mohou rozhodovat na celostátní, regionální a lokální úrovni. Při výkonu této pravomoci musí být zohledněn komunitární koncept poskytování služeb ve všeobecném hospodářském zájmu.“*¹⁴⁵

---

¹⁴¹ Čl. 5 Směrnice Rady 89/552/EHS o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání.

¹⁴² Čl. 1 Směrnice Rady 89/552/EHS o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání.

¹⁴³ Čl. 2a a 3 Směrnice Rady 89/552/EHS o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání.

¹⁴⁴ Čl. 22 Směrnice Rady 89/552/EHS o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání.

¹⁴⁵ ŠMÍD, M. *Diskuze o vysílání veřejné služby...*

Na technologický rozvoj a změny úpravy televizního vysílání z důvodu procesu digitalizace vysílání reagovala Evropská unie přijetím Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/65/ES, o audiovizuálních mediálních službách, kterou se novelizuje původní text směrnice „*Televize bez hranic*“. Televizní vysílání je zde definováno jako lineární audiovizuální mediální služba¹⁴⁶ poskytovaná provozovatelem mediálních služeb pro simultánní sledování pořadů na základě programové skladby.¹⁴⁷

Poskytovatelem audiovizuálních mediálních služeb je pak rozuměna fyzická nebo právnická osoba, která má redakční odpovědnost za výběr audiovizuálního obsahu v audiovizuální mediální službě a určuje způsob organizace této služby.¹⁴⁸ Směrnice rovněž zdůrazňuje důležitost systému duálního vysílání: „*Plnění poslání veřejnoprávního vysílání vyžaduje, aby byl nadále využíván technologický pokrok. Společná existence soukromých a veřejnoprávních poskytovatelů audiovizuálních mediálních služeb je rysem, který je specifický pro evropský audiovizuální mediální trh.*“¹⁴⁹

V oblasti sekundárního práva se s vymezením postavení televize veřejné služby lze dále setkat například ve Směrnici rady 2006/138/ES o změně úpravy daně z přidané hodnoty uplatňované na služby rozhlasového a televizního vysílání, nebo ve Směrnice Rady 93/83/EHS o koordinaci určitých předpisů týkajících se autorského práva a práv s ním souvisejících při družicovém vysílání a kabelovém přenosu či v řadě rozhodnutí, vydaných Komisí a určených jednotlivým členským státům.¹⁵⁰ V oblasti elektronických médií je již vysílání rovněž široce regulováno rozhodnutími Evropského soudního dvora, zejména v souvislosti s požadavkem na programovou a jazykovou pluralitu¹⁵¹ či omezení televizní reklamy a teleshoppingu.¹⁵²

---

¹⁴⁶ Lineární televizní služba znamená, že provozovatel určuje program vysílání, který je neměnný a který je nabízen jako celek. Opakem jsou nelineární televize, u jejichž vysílání určuje divák, na jaký pořad se chce dívat (služba na vyžádání „*on demand services*“). In KROUPA, J. a kol. c.d., s. 75

¹⁴⁷ Čl. 1 písm. e) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/65/ES, o audiovizuálních mediálních službách.

¹⁴⁸ Čl. 1 písm. d) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/65/ES, o audiovizuálních mediálních službách.

¹⁴⁹ Čl. 9 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/65/ES, o audiovizuálních mediálních službách.

¹⁵⁰ Kompletní přehled sekundární legislativy, která se vztahuje k mediální oblasti lze najít na stránce *Relevant texts of Community law in the audiovisual field* [online]. europa.eu [cit. 3. května 2011]. Dostupné na http://ec.europa.eu/avpolicy/info_centre/library/legal/index_en.htm.

¹⁵¹ Rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 13. prosince 2007, C-250/06, United Pan-Europe Communications Belgium SA [online]. Eurlex [cit. 18. května 2011]. Dostupné na <http://eur->

5. PRÁVNÍ ÚPRAVA VEŘEJNOPRÁVNÍHO TELEVIZNÍHO VYSÍLÁNÍ VE VELKÉ BRITÁNII A ČESKÉ REPUBLICCE

5.1. Stručná historie televizního vysílání veřejné služby

Britský systém televizního vysílání, především jeho veřejnoprávní sektor, se stal vzorem pro organizaci televizního vysílání po celém světě.¹⁵³ V žádné jiné zemi nemá existence televize veřejné služby delší tradici než právě ve Velké Británii, kde se veřejnoprávní vysílání uskutečňuje již od 30. let 20. století prostřednictvím společnosti *British Broadcasting Corporation* (dříve *British Broadcasting Company*, BBC). Přes rostoucí konkurenci komerčních televizních stanic, se veřejnoprávní sektor i dnes stále těší u britské veřejnosti značné popularitě.¹⁵⁴ Zatímco v jiných zemích televize veřejné služby pomalu ustupují soukromým provozovatelům.¹⁵⁵

Britský televizní systém se přibližně do 80. let 20. století se vyvíjel poměrně kontinuálně, bez převratných změn. Veřejnoprávní sektor nebyl spoutáván ze strany politických elit a mohl zcela naplňovat veřejnou službu společnosti. Tento pozvolný vývoj do jisté míry kontrastoval se situací, která se v tomto období odehrávala v zemích střední a východní Evropy. V britské historii existuje pouze několik významných mezníků v rámci utváření televizního vysílacího systému.¹⁵⁶

Nejvýznamnějším z nich bylo spuštění vysílání veřejnoprávní televizní stanice BBC dne 2. listopadu roku 1936 a její následné obnovení po 2. světové

---

lex.europa.eu/Result.do?arg0=United+Pan-Europe+Communications+Belgium&arg1=&arg2=&titre=titre&chlang=cs&RechType=RECH_mot&Submit=Hledat.

¹⁵² Rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 18. října 2007, C-195/06, KommAustria proti ORF [online]. Eurlex [cit. 18. května 2011]. Dostupné na <http://eur-lex.europa.eu/Notice.do?val=457300:cs&lang=cs&list=462067:cs,457300:cs,449218:cs,&pos=2&page=1&nbl=3&pgs=10&hwords=KommAustria-&checktexte=checkbox&visu=#texte>.

¹⁵³ HOFFMANN-RIEM, Wolfgang. *Regulating media: the licensing and supervision of broadcasting in six countries*. New York, London : Guilford Press, 1996, s. 67.

¹⁵⁴ Sledovanost BBC 1 v květnu roku 2011 představovala 27 %, ITV 19 %, BBC 2 pak 13 %, Channel 4 12 % a Channel Five 9 %. Podrobnější údaje viz *Broadcasters' Audience Research Board* [online]. barb.co.uk [cit. 20. května 2011]. Dostupné na [http://www.barb.co.uk/report/weeklyViewing?period_year\[\]=2011&period_month\[\]=4&period_week\[\]=24&button_submit=View+Figures&period\[\]=201104060124](http://www.barb.co.uk/report/weeklyViewing?period_year[]=2011&period_month[]=4&period_week[]=24&button_submit=View+Figures&period[]=201104060124).

¹⁵⁵ CURRAN, James, SEATON, John. *Power without responsibility: The Press, Broadcasting, and New Media in Britain*. London: Routledge, 2003, s. 231.

¹⁵⁶ KELLY, M. a kol. *Media in Europe...*, s. 262.

válce v roce 1946.¹⁵⁷ Nová televizní služba BBC fungovala na základě *Královské Charty BBC (Royal Charter)* a *Rámcové dohody (Framework Agreement)*, přijatých v roce 1927 a představovala první, a po delší dobu jedinou, formu pravidelného programového vysílání ve Velké Británii.¹⁵⁸ Monopolní postavení BBC ukončilo v roce 1954 až zřízení prvního vysílání soukromého provozovatele pod názvem *The Independent Television Authority (ITA)*.¹⁵⁹ Tato společnost, s podobným systémem regulace jako BBC, započala o rok později vysílání komerční televizní stanice nazvané *The Independent Television (ITV)*.¹⁶⁰

Zrodil se tak duopolní televizní systém, jehož modifikovaná podoba se následně rozšířila do dalších zemí západní a později i střední Evropy. Tento systém se vyznačuje skutečností, že veřejná služba není vykonávána pouze veřejnoprávními provozovateli televizního vysílání, ale do jisté míry i těmi komerčními, především v oblasti zábavy a poskytování informací. V Británii mají všichni provozovatelé terestrického vysílání povinnost vykonávat službu veřejnosti.¹⁶¹ Nicméně pouze BBC lze považovat za provozovatele vysílání ze zákona, financovaného z veřejných zdrojů. Činnost ostatních terestrických televizí je hrazena z komerčních výdělků. Právě v těchto skutečnostech tkví jedinečnost britského vysílacího sektoru.

Existence soukromé televizní stanice ITV byla uskutečňována, společně s BBC, v rámci silně regulovaného systému, jehož cílem bylo zachování programové rozmanitosti a zabránění vzniku ekonomické závislosti ITV, jež by mohla vést k ekonomické soutěži a poklesu vysílací úrovně.¹⁶² Do zavedení satelitního a digitálního televizního příjmu, se tento systém vysílání jen velmi málo proměňoval. Nejvýrazněji v podobě vzniku nových televizních stanic (vysílání BBC 2 zahájeno v roce 1964, *Channel 4* v roce 1982 a později *Channel Five* v roce

---

¹⁵⁷ *The BBC Story* [online]. bbc.co.uk [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <http://www.bbc.co.uk/historyofthebbc/resources/tvhistory/contest.shtml>.

¹⁵⁸ HOFFMANN-RIEM, W. *Regulating media...*, s. 69.

¹⁵⁹ Na základě Broadcasting Act z roku 1973 přejmenováno na Independent Broadcasting Authority (IBA). Následně Broadcasting Actem z roku 1990 přejmenováno na Independent Television Commission (ITC) a na základě přijetí Communication Act v roce 2003, se ITC stalo součástí The Office of Communications (Ofcom).

¹⁶⁰ ROZEHNAL, Aleš. Právní úprava rozhlasového a televizního vysílání: Rakousko, Francie, Nizozemsko a Velká Británie. *Právní rádce*, 2001, roč. 9, č. 4, s. 25.

¹⁶¹ *Television across Europe...* s. 1605.

¹⁶² HOFFMANN-RIEM, W. *Regulating media...*, s. 79.

1997). Každá z nich zacílila svou programovou náplň na určitou skupinu společnosti a podílela se tak na vykonávání služby veřejnosti.¹⁶³

Významný milník se udál až v 80. letech 20. století, v průběhu vlády Konzervativní strany. Prosazovaná politika „volného trhu“ tehdejší britské premiérky Margaret Thatcherové, se projevila také v sektoru televizního vysílání. S cílem zkvalitnění jeho podoby na základě konkurenčního prostředí byl v roce 1984 vydán *The Cable and Broadcasting Act (Zákon o kabelovém vysílání)*, kterým došlo k povolení kabelového a satelitního televizního přenosu na britském území.¹⁶⁴ Následné přijetí dalších zákonů vedlo k postupné deregulaci televizního sektoru a veřejnoprávní televizi BBC se takto vytvořila značná konkurence v podobě nových zahraničních komerčních stanic.

Přijetí zákona o rozhlasovém a televizním vysílání (*Broadcasting Act*) v roce 1990 vedlo k posílení deregulačních tendencí. Zákon stanovil, že se nezávislé televizní společnosti budou muset napříště ucházet o své licence ve veřejné soutěži. Regulačním orgánem tohoto sektoru byla ustavena Komise pro nezávislé televize (*The Independent Television Commission, ITC*). Zároveň byla zřízena nová soukromá stanice Channel Five.¹⁶⁵ Přijetím *Broadcasting Act* z roku 1990 byla rovněž inkorporována Směrnice Rady č. 89/552/EHS, o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání (tzv. *Směrnice „Televize bez hranic“*).

Na základě ustanovení z *Broadcasting Act* z roku 1990 došlo k posílení soutěže v televizním prostředí, jenž se v průběhu 90. let stalo značně konkurenčním a komerčním.¹⁶⁶ V této souvislosti vláda vydala v roce 1994 Bílou knihu (*White Paper*) s názvem *Budoucnost BBC (The Future of the BBC)*, v němž byla odmítnuta snaha o rozdělení a privatizaci BBC. Došlo k znovu potvrzení nutnosti financovat činnost BBC z veřejných zdrojů v podobě koncesionářských poplatků.¹⁶⁷

V roce 2003 byl přijat *Communication Act*, který aktuálně vymezuje postavení a účely nejen veřejnoprávního televizního vysílání, ale poprvé zastřešil

---

¹⁶³ *Television across Europe...*, s. 1608.

¹⁶⁴ CURRAN, J., SEATON, J. *Power without responsibility...*, s. 199.

¹⁶⁵ Čl. 2 a 28 zákona č. 42 z roku 1990, *Broadcasting Act* [online]. 1990 [cit. 23. května 2011]. Dostupné na <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1990/42/contents>

¹⁶⁶ KELLY, M. a kol. *Media in Europe...*, s. 264.

¹⁶⁷ COLLINS, Richard, PURNELL, James. *The Future of BBC* [online]. 1996 [cit. 15. května 2011]. Dostupné na http://www.javnost-thepublic.org/media/datoteke/Collins_Purnell_2-1996.pdf, s. 2.

celou legislativu týkající se telekomunikační činnosti, na britském území. Jeho cílem je pokračovat v liberalizaci a decentralizaci televizního sektoru ovšem se zachováním výsadní pozice veřejnoprávního vysílání. Zároveň jím došlo k výrazné změně v rámci regulační činnosti. Dosavadní působení a pravomoci pěti regulačních orgánů byly delegovány na nově vytvořený zastřešující regulační orgán *the Office of Communications* (Ofcom).

V současné době v Británii funguje silná veřejnoprávní televize BBC, komerční provozovatelé terestrického vysílání s povinnostmi televize veřejné služby a řada zahraničních soukromých stanic satelitního příjmu.¹⁶⁸ Požadavek na poskytování veřejné služby je používán na každý subjekt televizního vysílání odlišně. Nejvíce povinností v této oblasti je uloženo BBC, která je považována za hlavní veřejnoprávní televizi. Stanice Channel 4, ITV a Channel Five vykonávají méně úkolů v rámci veřejné služby, které zahrnují především regionální produkci a zpravodajství. Z hlediska právního postavení je BBC označována na veřejnou společnost, jejíž hlavní zdroj financování představuje platba koncesionářských poplatků. Za veřejnou společnost je rovněž označována stanice Channel 4, nicméně její činnost je financována zejména příjmy z reklamního vysílání. Ze soukromých zdrojů je dotována také činnost stanic ITV a Channel Five, jež mají ovšem právní postavení komerčního subjektu.¹⁶⁹

Liberalizace většiny televizních trhů v západní Evropě, k níž došlo během 80. let, znamenala konec výsadního postavení, které měly veřejnoprávní či státní televize, protože otevřela kmitočtová spektra také soukromým subjektům. Během 90. let zahájily rovněž státní televize v nových demokratických státech Evropy postupný a stále ještě probíhající proces transformace ve veřejnoprávní média.¹⁷⁰ Se znovu nabytím pluralitního systému vysílání se rovněž objevila řada nových komerčních stanic, v důsledku čehož sledovanost veřejnoprávních televizí poklesla.

Přizpůsobit se západoevropskému modelu organizace vysílacího sektoru bylo pro mnohé postkomunistické země nejen nezbytným předpokladem jejich

---

¹⁶⁸ *Television across Europe...*, s. 1608.

¹⁶⁹ *Television across Europe...*, s. 1609.

¹⁷⁰ JIRÁK, Jan, KÖPPLOVÁ, Barbara. Mass media and Czech society: interpreting media transformation after 1989. In JIRÁK, Jan a kol. (eds.). *Média dvacet let poté (Media twenty years after)*. Praha: Portál, 2009, s. 46.

případného členství v EU, ale též součástí obecné „evropeizace“ jejich politického, společenského a hospodářského života. Přestože se víceméně podařilo sladit vysílací legislativu s právními předpisy západní Evropy, stále přetrvávají určité nedostatky, což platí zejména o politické a finanční nezávislosti orgánů regulujících vysílání. Werner Rumphorst, šéf právního oddělení Evropské vysílací unie EBU, často upozorňuje na to, že ve východoevropských zemích veřejnoprávní televize sice přestaly být „státními“, ale dostaly se do područí parlamentů a politických stran.¹⁷¹ Ve většině středoevropských evropských zemí přesto v současnosti vysílání funguje na bázi duálního systému veřejnoprávních a soukromých televizních stanic.¹⁷²

V roce 1989 nastoupila také tehdejší Československá republika proces transformace a demokratizace, kterou Jan Jiráček a Tomášem Trampotou popisují následovně: „transformace médií po roce 1989 se odehrávala v podmínkách silícího vlivu liberálního modelu v celé Západní Evropě. Pro země, které procházely procesem demokratizace, se stal v podstatě jediným viditelným vzorem.“¹⁷³

Z hlediska vývoje televizního vysílání je klíčový rok 1953, kdy dne 1. května započala Československá televize své vysílání. Existovala v podobě státní televize. V roce 1970 jí byl přidán druhý program. Po pádu komunistické nadvlády v listopadu roku 1989 se státní televize přeměnila na veřejnoprávní subjekt. Od roku 1992 vysílala na federální úrovni, kdy existoval společný Československý program a samostatná Česká a Slovenská televizní stanice.¹⁷⁴ Po rozpadu Československé republiky se i televize rozdělila na dva odlišné terestrické vysílací kanály. V České republice se jednalo o Českou televizi, která vznikla ke dni 1. ledna roku 1992 podle zákona o České televizi (zákon č. 483/1991 Sb.) jako televizní služba veřejnosti České republiky.¹⁷⁵

---

¹⁷¹ ŠMÍD, M. *Diskuze o vysílání veřejné služby...*

¹⁷² *Televize v Evropě: regulace, politika a nezávislost: Česká republika* [online]. Cit. 20. května 2011]. Dostupné na

http://www.soros.org/initiatives/media/articles_publications/publications/eurotv_20051011/more/eurotv_20051011.pdf, s. 21.

¹⁷³ JIRÁK, Jan, TRAMPOTA, Tomáš. Předmluva autorů. In HALLIN, Daniel C., MANCINI, Paolo (eds.). *Systémy médií v postmoderním světě*. Praha: Portál, 2008, s. 16.

¹⁷⁴ KELLY, M. a kol. *Media in Europe...*, s. 34

¹⁷⁵ *Česká televize: vznik a první kroky* [online]. ceskatelevize.cz [cit. 18. května 2011]. Dostupné na <http://www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/historie/ceska-televize-od-r-1993/vznik-a-prvni-kroky/>.

V roce 1993 získal licenci pro terestrické vysílání komerční provozovatel s názvem *Central European Media Enterprises* (CEM), jehož v čele stál Vladimír Železný. CEM založila novou komerční stanici *Nova TV*, která začala vysílat od 4. února roku 1994. Již od počátku se těšila velmi velké popularitě, když první rok existence jí sledovalo přibližně 70 % českých diváků.¹⁷⁶ Od června roku 1994 začal terestricky vysílat další soukromý televizní program *Premiéra* (od roku 1997 přejmenována na *TV Prima*).¹⁷⁷

Česká televize se pokoušela obnovit přízeň diváků různými pokusy o modernizaci a zatraktivnění vysílání. V roce 2000 byl jmenován generálním ředitelem dřívější zpravodaj u BBC Jiří Hodač. Jeho jmenování ovšem vyvolalo rebelii u zaměstnanců televizní stanice, kteří v tomto činu viděli politický podtext. Rada pro rozhlasové a televizní vysílání charakterizovala tehdejší situaci v České televizi jako nejvážnější krizi od roku 1989.¹⁷⁸ Po krizi přijal Parlament novelu zákona o České televizi č. 39/2001 Sb., která, vedle jiného, uložila povinnost Radě České televize předkládat Poslanecké sněmovně ke schválení Kodex České televize.¹⁷⁹

Postupně se tedy v českém prostředí etablovaly čtyři celoplošné analogové programy – komerční TV Nova, TV Prima a dvě veřejnoprávní stanice ČT1 a ČT2. V roce 2010 se jejich počet rozrostl, když celoplošné pokrytí získaly další dva veřejnoprávní digitální programy ČT24, ČT4 Sport a také nové digitální komerční programy Z1¹⁸⁰, TV Barrandov, Nova Cinema a Prima Cool.¹⁸¹

---

¹⁷⁶ KELLY, M. a kol. *Media in Europe...*, s. 35

¹⁷⁷ ŠMÍD, Milan. Česká média 1995-2005: léta technického pokroku a zrání. In JIRÁK, Jan a kol. (eds.). *Deset let v českých médiích*. Praha: Portál, 2005, s. 24.

¹⁷⁸ *Zpráva o stavu vysílání a činnosti Rady pro rozhlasové a televizní vysílání za období 1. 1. 2001 - 31. 12. 2001* [online]. rrtv.cz [cit. 19. května 2011], Dostupné na <http://www.rrtv.cz/cz/static/orade/vyrocní-zpravy/index.htm>, s. 80.

¹⁷⁹ Více § 8 písm. f) zákona č. 483/ 1991 Sb., ze dne 7. listopadu 1991, o České televizi, ve znění pozdějších předpisů.

¹⁸⁰ Televizní program Z1 ukončil svou činnost v lednu roku 2011. Jeho činnost byla nahrazena novou televizní stanicí s názvem *TV Public*. Její vysílání bylo ovšem ukončeno v dubnu téhož roku. In *Televize Public TV ukončila vysílání* [online]. lidovky.cz [cit. 28. května 2011]. Dostupné na http://www.lidovky.cz/televize-public-tv-ukoncila-vysilani-dw8-/In-media.asp?c=A110418_224003_In-media_ape

¹⁸¹ *TV Barrandov, Nova Cinema a Prima Cool dosáhly celoplošnosti* [online]. DigiZone.cz, 2011 [cit. 18. května 2011]. Dostupné na <http://www.digizone.cz/aktuality/tv-barrandov-nova-cinema-a-prima-cool-finish>.

5.2. Základní právní vymezení televizního vysílání veřejné služby

Na rozdíl od právního systému kontinentální Evropy existuje v právní struktuře Spojeného království více druhů právních pramenů. Základním z nich je právo soudcovské (*case law*), které se rozlišuje na *common law* (obecné právo) a *equity*. Mezi další prameny patří právo zákonné (*legislation, Statute law*), právo obyčejové (*custom*) a právní literatura. V angloamerickém prostředí je psaná norma chápána odlišně než v právním myšlení kontinentálním, spíše jak určitý základ soudcovské novotvorby. Zákon z pravidla ponechává a je dotvářen soudcovským rozhodováním, které i v případě *Statute law* má v praxi větší váhu než samo právo psané.¹⁸² Většina právních předpisů týkajících se veřejnoprávního televizního vysílání má právě charakter tohoto psaného práva.

Zastřešujícím principem těchto norem je právo na svobodu slova, které je nezbytnou podmínkou pro činnost všech institucí jednotlivých sdělovacích prostředků. Toto právo bylo do britského systému inkorporováno roku 1998 (s účinností od roku 2000), v podobě čl. 10 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, v dokumentu s názvem *The Human Rights Act* (Zákon o lidských právech).¹⁸³

Právní předpisy, upravující veřejnoprávní televizní vysílání, se vztahují zejména k činnosti provozovatele vysílání ze zákona, kterým je v Británii *British Broadcasting Corporation*.¹⁸⁴ Struktura BBC není založena na bázi statutu, ale náplň její činnosti je zakotvena v *Royal Charter* a podrobněji doplněna ve *Framework Agreement*, který je uzavírán mezi zástupci BBC a ministerstvem kultury, médií a sportu. *The Royal Charter* a *Framework Agreement* mají postavení právních předpisů ústavní síly a společně vymezují organizaci a veškerou činnost BBC jako provozovatele veřejnoprávního vysílání.

Královská Charta je vydávána na období deseti let (v současnosti platí od 1. ledna 2007) a představuje základní dokument ustavující veřejnoprávní televizní a rozhlasové vysílání. Je zde vymezena funkce BBC v podobě služby veřejnosti

---

¹⁸² KNAPP, Viktor. *Velké právní systémy: úvod do srovnávací právní vědy*. Praha: C.H. Beck, s. 165.

¹⁸³ KELLER, Perry. *Media Law in Britain* [online]. Cit. 17. května 2011. Dostupné na <http://www.britishcouncil.org/china-society-publications-media.pdf>, s. 2.

¹⁸⁴ Z důvodu rozsahového vymezení práce se zabývám pouze nejdůležitějšími z nich. Kompletní přehled právní úpravy televizního sektoru lze najít na stránkách *Broadcasting legislation* [online]. gov.uk [cit. 12. května 2011]. Dostupné na <http://www.legislation.gov.uk/all?title=broadcasting>.

prostřednictvím vysílání programů, jež podporují hodnoty občanské společnosti, rozvíjejí vzdělanost a kulturní rozmanitost, posilují národní i regionální sebeuvědomění apod. Tato služba veřejnosti je vykonávána pomocí rozhlasového, televizního a on-line vysílání.¹⁸⁵ Činnost BBC musí být naprosto nezávislá na politické moci za účelem poskytování objektivních informací veřejnosti.¹⁸⁶

Pojem veřejnoprávní služba je dále vymezen v dokumentu Framework Agreement (v platném znění z roku 2006) jako veškerá činnost, která je uskutečňována prostřednictvím BBC a má za cíl informovat, vzdělávat a bavit veřejnost. Nespádají zde komerční služby, jejichž činnost je uskutečňována a financována na žádost vládních resortů a zaměřená primárně na zahraniční uživatele. Veřejnoprávní televizní vysílání je zde pak definováno jako vysílání, jež na území Velké Británie naplňuje prostřednictvím televizních programů službu veřejnosti.¹⁸⁷

V návaznosti na implementaci Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2007/65/ES, o audiovizuálních mediálních službách, došlo rovněž v roce 2010 k přijetí dodatku Framework Agreement, jenž má za cíl reagovat na současnou modernizaci televizního vysílání.¹⁸⁸

Mezi hlavní orgány BBC patří BBC Trust (dříve Board of Governors), který představuje rozhodovací instituci v rámci společnosti. Určuje její strategické směřování, volí generálního ředitele a vykonává dohled nad většinou činností BBC. Svou funkci je povinna naplňovat v souladu s veřejným zájmem. Executive

---

¹⁸⁵ Bod 3, 4 a 5 *Royal Charter for the continuance of the British Broadcasting Corporation* [online]. bbc.co.uk [cit. 15. května 2011]. Dostupné na

http://www.bbc.co.uk/bbctrust/assets/files/pdf/about/how_we_govern/charter.pdf.

Přesný výčet jednotlivých stanic lze najít v bodu 11 *An Agreement Between Her Majesty's Secretary of State for Culture, Media and Sport and the British Broadcasting Corporation (Framework Agreement)* [online]. bbc.co.uk [cit. 15. května 2011]. Dostupné na http://www.bbc.co.uk/bbctrust/assets/files/pdf/about/how_we_govern/agreement.pdf.

¹⁸⁶ Důvěra v nezávislost BBC byla podlomena v případě sebevraždy zbrojního experta Dr. Davida Kellyho v červenci roku 2003. Dr. Kelly byl klíčovým svědkem BBC v obvinění vlády, že manipuluje s veřejným míněním za účelem zisku podpory invaze do Íráku. Na vyšetření okolností jeho smrti a s tím souvisejícího obvinění vlády z manipulování s informacemi byl ustaven zvláštní soud, jemuž předsedal Lord Hutton, tzv. Hutton inquiry. Bylo zde konstatováno, že BBC celou aféru záměrně zveličila na základě nedostatečných důkazů a nešířila tak zcela objektivní informace. In HURTIKOVÁ, Hana. *Vliv spin doctoringu na formování veřejného mínění: Kauza Írák ve Velké Británii v roce 2003. Středoevropské politické studie*, 2009, roč. 11, č. 4, s. 244–266.

¹⁸⁷ Bod 100 a 104 Framework Agreement.

¹⁸⁸ Dodatek k Framework Agreement z března 2010 [online]. bbc.co.uk [cit. 15. května 2011]. Dostupné na http://www.bbc.co.uk/bbctrust/assets/files/pdf/about/how_we_govern/agreement_amend.pdf

Board je pak odpovědná za výkon instrukcí vytvořených BBC Trust a provoz vysílání. Oba orgány jednají samostatně a v nezávislosti na sobě.¹⁸⁹

Podobně v České republice není mediální právo samostatným právním odvětvím.¹⁹⁰ Lze jej charakterizovat jako účelový souhrn právních norem, které upravují vydávání periodického tisku, provozování rozhlasového a televizního vysílání a činnost tiskových a informačních agentur.¹⁹¹ Aktuální český právní řád používá pro masová média označení *hromadný sdělovací prostředek* nebo *hromadný komunikační prostředek*. Souhrnný pojem hromadný sdělovací prostředek ovšem v českém právním řádu definován není.¹⁹²

Právní definici jednotlivých sdělovacích prostředků lze najít v tiskovém zákoně, v zákoně o rozhlasovém a televizním vysílání, v zákoně o regulaci reklamy. Rovněž právní úprava sdělovacích prostředků je obsažena v zákonech vztahujících se jednotlivým druhům médií.¹⁹³ Na tento pojem lze narazit také v judikatuře Ústavního soudu České republiky.¹⁹⁴ Mediální právo tedy není v České republice, podobně jako ve Velké Británii, jednotně kodifikováno.

Podobně je tomu i v případě veřejnoprávních sdělovacích prostředků. Tento termín rovněž není v našem pozitivním právu přesně vymezen. Vedle něj se v českém prostředí můžeme setkat také s pojmenováním *media veřejné služby*. Oba termíny v zásadě vyjadřují totéž, pojem *veřejnoprávní média* však zdůrazňuje spíše způsob jejich právního zakotvení či obecně jejich právní postavení, zatímco pojem *veřejná služba* akcentuje spíše obsahovou stránku jejich činnosti. Označení *veřejnoprávní média* koresponduje spíše s britskou terminologií, kde je BBC nazývána „public service broadcaster.“¹⁹⁵

Na rozdíl od Velké Británie, je základní rámec pro svobodnou činnost médií vymezen přímo v ústavním pořádku České republiky. Konkrétně v článku 17 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje svobodu projevu a právo na

---

¹⁸⁹ Bod 7 a 8 Royal Charter for the continuance of the British Broadcasting Corporation.

¹⁹⁰ Mediální právo v České republice je řazeno do zvláštní části práva správního.

¹⁹¹ ROZEHNAL, Aleš. *Mediální právo*. 2. vydání. Pízeň: Vydavatelství Aleš Čeněk, 2007, s. 8.

¹⁹² KROUPA, J. a kol. c.d., s.19.

¹⁹³ Blíže POUPEROVÁ, O. c.d., s. 22-24.

¹⁹⁴ Nález Ústavního soudu ze dne 8. listopadu 2005 ve věci návrhu zrušení § 53 odst. 1 a § 54 zákona č. 218/2003 Sb., o odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže a o změně některých zákonů (zákon o soudnictví ve věcech mládeže) č. 20/2006 Sb. nebo Nález Ústavního soudu ze dne 26. ledna 2005 o opravném prostředku podle čl. 87 odst. 1 písm. e) Ústavy České republiky č. 140/2005 Sb.

¹⁹⁵ BARTOŇ, M. *Veřejnoprávní sdělovací prostředky...*, s. 157.

informace.¹⁹⁶ Klíčovým právním předpisem, který zřizuje provozovatele veřejnoprávního televizního vysílání, je zákon o České televizi č. 483/1991 Sb. ve znění dalších zákonů. Základní poslání a povinnosti televize veřejné služby jsou vyjádřeny ve Statutu České televize, který byl přijat v září roku 1995.¹⁹⁷

Česká televize je právnickou osobou a její činnost je zákonem definována jako poskytování služby veřejnosti tvorbou a šířením televizních programů na celém území České republiky.¹⁹⁸ Mezi hlavní úkoly veřejné služby v oblasti televizního vysílání patří například poskytování objektivních, vyvážených a všestranných informací, přispívání k právnímu vědomí obyvatel, vytváření a šíření programů pro všechny skupiny obyvatel, rozvíjení kulturní identity obyvatel a výroba zpravodajských, dokumentárních a vzdělávacích pořadů.¹⁹⁹

Česká televize naplňuje veřejnou službu v oblasti televizního vysílání zejména tím, že provozuje analogové televizní vysílání dvou televizních programů prostřednictvím zemských vysílacích rádiových zařízení, popřípadě na základě jiných technických prostředků, tak, aby bylo televizní vysílání celoplošně dostupné. Celoplošným televizním vysíláním je myšlena možnost jeho přijímání alespoň 95 % obyvateli České republiky, počítaných podle údajů vyplývajících z posledního sčítání lidu.²⁰⁰ Statutárním orgánem České televize je generální ředitel, který je na základě výběrového řízení volen na období 6 let a ze své činnosti je odpovědný Radě České televize.²⁰¹

Také Česká republika implementovala Směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 2007/65/ES, o audiovizuálních mediálních službách do podoby zákona č. 132/2010 Sb., o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání. Tento zákon nabyl účinnosti dne 1. června 2010. Orgánem příslušným k výkonu dohledu nad dodržováním ustanovení tohoto zákona byla určena Rada pro rozhlasové a televizní vysílání.²⁰²

---

¹⁹⁶ Čl. 17 odst. 1 Usnesení předsednictva České národní rady ze dne 16. prosince 1992, o vyhlášení Listiny základních práv a svobod.

¹⁹⁷ MORAVEC, Václav. *Etika a česká média*. In JIRÁK, J. a kol. (eds.) *Deset let v českých médiích*, s. 53.

¹⁹⁸ § 2 čl. zákona o České televizi.

¹⁹⁹ § 2 čl. 1 a 2 zákona o České televizi.

²⁰⁰ § 3 čl. 1 písm. a) a čl. 3 zákona o České televizi.

²⁰¹ § 9 čl. 1, 2 a 4 zákonu o České televizi.

²⁰² § 4 čl. 1. zákonu č. 132/2010 Sb., o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání, ze dne 13. dubna 2010, ve znění pozdějších předpisů.

5.3. Regulační a kontrolní orgány veřejnoprávního televizního vysílání

Zastřešujícím mediálním regulačním orgánem pro televizní vysílání je ve Spojeném Království *The Office of Communications* (Ofcom). Vznikl na základě zákona *Communication Act* z roku 2003 jako instituce zahrnující dřívější regulační orgány pro televizní i rozhlasové vysílání a celý telekomunikační sektor.²⁰³ Ofcom představuje regulační orgán, který je nezávislý na vládě, jehož činnost je řízena Radou s názvem *Ofcom Board*, v jejímž čele stojí předseda. Rada se skládá ze šesti členů, které jmenuje ministr kultury, médií a sportu společně s ministrem průmyslu a obchodu.²⁰⁴

V obecné rovině mezi hlavní úkoly Ofcomu patří podporovat zájmy občanů ve vztahu ke komunikačním záležitostem a usnadňovat přístup spotřebitelů na relevantní trhy.²⁰⁵ V oblasti vysílání odpovídá především za zajištění dostupnosti kvalitní televizní a rozhlasové služby na celém území Spojeného království, udržování plurality poskytovatelů těchto služeb, poskytnutí ochrany veřejnosti před nežádoucími vlivy, které mohou vzniknout v rámci této činnosti apod.²⁰⁶ Kromě regulace obsahu, Ofcom dále odpovídá za udržování zdravého konkurenčního prostředí, plurality a udělování licencí provozovatelům vysílání.²⁰⁷

V rámci duálního regulačního modelu se působení Ofcomu vztahuje především na kontrolu komerčního sektoru, zatímco veřejnoprávní provozovatel BBC je z velké části kontrolován vnitřně pomocí *BBC Trust*, která odpovídá za naplňování podstaty veřejnoprávního vysílání definované v *Královské Chartě a Framework Agreement*. *BBC Trust* je nezávislá na státní moci, přestože BBC je odpovědná vládě a parlamentu, tyto instituce nemohou zvrátit rozhodnutí tohoto orgánu.²⁰⁸

BBC Trust se skládá z 12 členů, kteří jsou jmenováni britskou královnou na návrh ministra kultury, médií a sportu. V čele orgánu stojí předseda,

---

²⁰³ Konkrétně se jednalo o the Broadcasting Standards Commission, the Independent Television Commission, the Office of Telecommunications (Ofcom), the Radio Authority a the Radiocommunications Agency.

²⁰⁴ *Ofcom: Board Procedures* [online]. ofcom.org [cit. 19. května 2011]. Dostupné na <http://www.ofcom.org.uk/about/how-ofcom-is-run/ofcom-board-2/board-procedures/>

²⁰⁵ Čl. 3 odst 1 *Communication Act*.

²⁰⁶ Čl. 3 odst 3 a 4 *Communication Act*.

²⁰⁷ Čl. 5 *Communication Act*.

²⁰⁸ *Television across Europe...*, s. 1611.

v současné době je jím Lord Patten.²⁰⁹ Dalšími členy jsou místopředseda a regionální zástupci z Anglie, Walesu, Skotska a Severního Irska.²¹⁰ Každoročně je povinna předkládat výroční zprávu členům Parlamentu.

Podobně jako ve Velké Británii, rovněž v České republice existuje duální systém regulace televizního vysílání. V českém prostředí je zastřešujícím regulačním mediálním orgánem Rada pro rozhlasové a televizní vysílání, zřízena zákonem č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání. Rada pro rozhlasové a televizní vysílání je správním úřadem, který vykonává státní správu pouze v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, převzatého vysílání a oblasti audiovizuálních mediálních služeb na vyžádání.²¹¹

Konkrétně uděluje licence, rozhoduje o registraci k provozování převzatého vysílání, vede evidenci provozovatelů vysílání apod. V naplňování své činnosti spolupracuje rovněž s jinými orgány, například s Českým telekomunikačním úřadem.²¹² Její věcná působnost je tedy užšího významu než v případě Ofcomu ve Velké Británii, kterému podléhá regulace celého telekomunikačního prostoru. Podobně jako u britského regulačního orgánu, i Rada má být svou činností nezávislá na vládě. Na rozdíl od něj jsou však členové jmenováni předsedou vlády na návrh Poslanecké sněmovny.²¹³

Orgánem, jímž se uplatňuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti provozovatele veřejnoprávního televizního vysílání České televize, je Rada České televize. Skládá se z 15 členů, které volí a odvolává Poslanecká sněmovna.²¹⁴ Na rozdíl od britského případu, je Rada ze své činnosti odpovědná dolní komoře Parlamentu. Podobně jako u BBC Trust je však v rámci složení Rady zdůrazněna nutnost vyváženého regionálního a kulturního zastoupení.²¹⁵

Česká televize si svou činnost rovněž z části reguluje samostatně, především ve smyslu dodržování pravidel profesní etiky. Na základě zákona o České televizi, jsou její zaměstnanci povinni řídit se etickými pravidly, které jsou sepsány v Kodexu České televize. Kodex stanovuje zásady naplňování veřejné

---

²⁰⁹ *BBC Trust* [online]. bbc.co.uk [cit. 20. května 2011]. Dostupné na

http://www.bbc.co.uk/bbctrust/about/who_we_are/trustees/index.shtml

²¹⁰ Bod 13 a 14 Royal Charter for the continuance of the British Broadcasting Corporation.

²¹¹ § 4 čl. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání.

²¹² § 5 písm. a), h) a i) zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání.

²¹³ § 7 čl. 1 zákona o provozování rozhlasového a televizního vysílání.

²¹⁴ § 4 čl. 1 zákona o České televizi.

²¹⁵ § 4 čl. 2 zákona o České televizi.

služby v oblasti televizního vysílání. Je předkládán Poslanecké sněmovně ke schválení a jeho porušení je kvalifikováno jako nedodržení pracovní kázně.²¹⁶

5.4. Financování veřejnoprávního televizního vysílání

Činnost BBC, jakožto provozovatele veřejnoprávního vysílání za zákona, je financována z veřejných zdrojů, prostřednictvím vybírání koncesionářských poplatků. Článkem 1 oddílu 365 Communication Act je poplatek povinen zaplatit každý, kdo používá funkční televizní přijímač²¹⁷, kromě nevidomých občanů a obyvatel starších 75 let. Výše poplatku určuje vláda, za rok 2011 je stanovena na £ 145,50 pro příjem barevného a £ 49,00 pro černobílé televizní vysílání.²¹⁸ BBC rovněž v malé míře získává část financí z komerčních zdrojů.

Rovněž převážná část činnosti České televize je financována koncesionářskými poplatky, které jsou vybírány na základě zvláštního právního předpisu, konkrétně zákonu č. 252/1994 Sb., o rozhlasových a televizních poplatcích (ve znění dalších zákonů). Televizní poplatek se platí za držení technicky způsobilého televizního přijímače.²¹⁹ Od placení poplatku jsou rovněž osvobozeny nevidomé osoby, dále osoby s úplnou nebo praktickou hluchotou a osaměle žijící. Dále pak jednotlivec nebo domácnost, jejíž čistý příjem za uplynulé kalendářní čtvrtletí je nižší než 2,15 násobek životního minima.²²⁰ Pro rok 2011 platí měsíční sazba televizního poplatku 135 Kč.²²¹

Zákon o České televizi zároveň připouští příjem televize z vlastní podnikatelské činnosti, která souvisí s předmětem její činnosti a která nesmí ohrozit její úkoly v rámci veřejné služby.²²² Podnikatelskou činností je myšleno především poskytnutí vysílacího času komerčnímu sdělení v podobě reklam, teleshoppingu nebo sponzoringu. Veškeré finanční zdroje musí Česká televize používat výhradně k naplňování úkolů spojených s výkonem služby veřejnosti.²²³

²¹⁶ § 8 čl. 1 písm. f) zákona o České televizi.

²¹⁷ Čl. 1 oddíl 365 Communication Act.

²¹⁸ *The BBC licence fee* [online]. gov.uk [cit. 22. května 2011]. Dostupné na http://www.culture.gov.uk/what_we_do/broadcasting/4021.aspx.

²¹⁹ § 2 čl. 2 zákona č. 348/2005, ze dne 5. srpna 2005, o rozhlasových a televizních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

²²⁰ § 4 čl. 1 písm. g a čl. 2 zákona o rozhlasových a televizních poplatcích.

²²¹ *Česká televize: Televizní poplatek* [online]. ceskatelevize.cz [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <https://tvp.ceskatelevize.cz/poplatky/info.php>.

²²² § 2 a § 3 zákona o České televizi.

²²³ § 11 čl. 2 zákona o České televizi.

ZÁVĚR

Ve své diplomové práci jsem se primárně zabývala problematikou právního vymezení a regulace veřejnoprávního televizního vysílání. Pro utvoření komplexní představy bylo dané téma nejprve zasazeno do širšího kontextu pojednání o významu a roli hromadných sdělovacích prostředků v moderní demokratické společnosti. Z hlediska podstaty jednání médií, tedy zprostředkovávání informací, představují sdělovací prostředky nezastupitelného aktéra komunikačního procesu. Prostřednictvím masových médií dochází k předávání sdělení, poskytování zábavy a vzdělání, tedy k naplňování základních předpokladů zapojování jednotlivce do společnosti.

Obsah a způsob zprostředkovávání informací se odvíjí zejména od charakteru a účelu, za jakým byl daný druh média zřízen. V této souvislosti lze sdělovací prostředky rozdělit do dvou stěžejních skupin. Jedná se soukromá a veřejnoprávní masová média. Dané dělení se promítá rovněž v případě televizního vysílání, které je označováno na nejrozšířenější médium současnosti. Přestože se s vývojem technologií a modernizací společnosti dostává do popředí spíše komerční sektor televizních stanic, veřejnoprávní televizní vysílání má ve společnosti stále důležitou roli. Tuto skutečnost si uvědomují i mezinárodní a nadnárodní činitelé, kdy Rada Evropy a Evropská unie vnímají existenci televize veřejné služby za velmi podstatnou a v současné době nezastupitelnou. Obě organizace vydaly řadu norem, jejichž cílem je sjednocení přístupu v této problematice na evropské úrovni.

Daný teoretický rámec byl následně aplikován na případovou studii vypracovanou pomocí metody komparativní analýzy. V této části práce jsem se soustředila na srovnávání právní úpravy provozovatelů vysílání ze zákona ve Velké Británii a České republice. Důraz byl kladen na základní vymezení právního postavení a regulace televizní stanice BBC a České televize. Komparativní analýza byla uskutečněna na základě porovnání historického vývoje, legislativního rámce, regulačních a kontrolních orgánů a způsobu financování veřejných služeb v obou zmíněných zemích.

Svou práci jsem rozdělila do pěti kapitol. První kapitola seznámila čtenáře s vymezením pojmu masová média, s jejich charakterem, jednotlivými druhy a rolí v moderní demokratické společnosti. Podrobněji představila rovněž základní

odlišující znaky soukromých a veřejnoprávních sdělovacích prostředků. Obsahem druhé kapitoly bylo přiblížení problematiky regulace činnosti médií a jejich vymezení v podobě právního odvětví, mediálního práva. V třetí kapitole jsem se věnovala již konkrétnímu tématu televizního vysílání. Cílem této části práce bylo představit charakteristické znaky veřejnoprávního televizního vysílání a odůvodnění potřeby jeho právní regulace. Čtvrtá kapitola se zabývala vymezením základních aspektů právní úpravy provozovatelů televizního vysílání ze zákona na úrovni Rady Evropy a Evropské unie. U obou organizací byly představeny stěžejní legislativní normy upravující tuto problematiku. V páté, poslední části, práce jsem se soustředila na srovnávání právního postavení britské veřejnoprávní televizní stanice BBC a České televize, televize veřejné služby v České republice. Důraz byl kladen především na zjištění podobností či rozdílů z hlediska historického vývoje, právního ukotvení, činnosti regulačních a kontrolních orgánů a financování zmíněných televizních stanic.

V úvodu práce jsem si stanovila následující výzkumnou otázku: *Je ve Velké Británii a České republice veřejnoprávní televizní vysílání založeno na stejných principech? Z hlediska charakteru dané výzkumné otázky jsem v práci dále ověřovala tuto hypotézu: Přestože oba právní systémy regulující veřejnoprávní televizní vysílání prošly odlišným historickým vývojem, po znovunabytí svobody plurality českých médií po roce 1989 a po přijetí klíčových evropských norem oběma zeměmi, lze spatřovat jisté přiblížení české a britské právní úpravy v této oblasti.*

Hypotézu jsem testovala v páté kapitole v souvislosti s vypracováním případové studie právní úpravy veřejnoprávního televizního vysílání ve Velké Británii a České republice. V tomto případě byla hypotéza verifikována. Přestože byl historický vývoj obou zemí odlišný, po jejich vstupu do Evropské unie a přijetí klíčových norem Rady Evropy, se obsah právních norem, vymezujících televizní vysílání veřejné služby, přiblížil. Legislativní úprava v obou zemích vyžaduje vyrovnanost a pestrost programové nabídky, zřizuje duální systém regulace činnosti provozovatele a vyžaduje financování služby z veřejných zdrojů prostřednictvím výběru koncesionářských poplatků. Lze také konstatovat, že Velká Británie byla pro Českou republiku v této oblasti inspirativním vzorem kvalitně fungujícího veřejnoprávního televizního vysílání. Hypotéza byla vytvořena pro případovou studii, kterou jsem se zabývala v této práci a byla testována na

základě dostupných dat. Nemusí být proto zcela platná v případě zisku podrobnějších údajů či ve studiích aplikovaných na jiné prostředí a za jiných podmínek.

Má práce se pokusila přiblížit problematiku právního vymezení veřejnoprávního televizního vysílání a způsobu jeho regulace. Záměrem studie bylo seznámit čtenáře s tímto tématem v britském a českém prostředí a na úrovni Rady Evropy a Evropské unie. Hlavní přínos mé práce spatřuji ve skutečnosti, že nabízí ucelený náhled do problematiky právní úpravy provozovatelů televizního vysílání ze zákona ve zkoumaných zemích.

SEZNAM PRAMENŮ A LITERATURY

PRAMENY

The 4th European Ministerial Conference on Mass Media Policy. Prague (Czech Republic), 7-8 December 1994 [online]. Council of Europe, prosinec 1994 [cit. 16. dubna 2011]. Dostupné na http://www.ebu.ch/CMSimages/en/leg_ref_coe_mcm_resolution_psb_07_081294_tcm6-4274.pdf

An Agreement Between Her Majesty's Secretary of State for Culture, Media and Sport and the British Broadcasting Corporation (Framework Agreement) [online]. bbc.co.uk [cit. 15. května 2011]. Dostupné na http://www.bbc.co.uk/bbctrust/assets/files/pdf/about/how_we_govern/agreement.pdf.

Audiovisual and Media Policies [online]. European Commission [cit. 20. května 2011]. Dostupné na http://ec.europa.eu/avpolicy/index_en.htm.

The BBC licence fee [online]. gov.uk [cit. 22. května 2011]. Dostupné na http://www.culture.gov.uk/what_we_do/broadcasting/4021.aspx.

The BBC Story [online]. bbc.co.uk [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <http://www.bbc.co.uk/historyofthebbc/resources/tvhistory/contest.shtml>.

BBC Trust [online]. bbc.co.uk [cit. 20. května 2011]. Dostupné na http://www.bbc.co.uk/bbctrust/about/who_we_are/trustees/index.shtml

Broadcasters' Audience Research Board [online]. barb.co.uk [cit. 20. května 2011]. Dostupné na [http://www.barb.co.uk/report/weeklyViewing?period_year\[\]=2011&period_month\[\]=4&period_week\[\]=24&button_submit=View+Figures&period\[\]=201104060124](http://www.barb.co.uk/report/weeklyViewing?period_year[]=2011&period_month[]=4&period_week[]=24&button_submit=View+Figures&period[]=201104060124).

Broadcasting Act [online]. 1990 [cit. 23. května 2011]. Dostupné na <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1990/42/contents>

Broadcasting legislation [online]. gov.uk [cit. 12. května 2011]. Dostupné na <http://www.legislation.gov.uk/all?title=broadcasting>.

Charter of Fundamental Rights of the European Union [online]. europa.eu [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:2010:083:0389:0403:EN:PDF>.

Communication Act, ze dne 17. červa 2003 [online]. Cit. 20. května 2011. Dostupné na <http://www.legislation.gov.uk/ukpga/2003/21/contents>.

Česká televize: Televizní poplatek [online]. ceskatelevize.cz [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <https://tvp.ceskatelevize.cz/poplatky/info.php>.

Česká televize: vznik a první kroky [online]. ceskatelevize.cz [cit. 18. května 2011]. Dostupné na <http://www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/historie/ceska-televize-od-r-1993/vznik-a-prvni-kroky/>.

Directory of Television Channels in Europe: Great Britain [online], 11. dubna 2007 [cit. 13. dubna 2011]. Dostupné na <http://www.obs.coe.int/db/persky/gb.html>.

Dodatek k Framework Agreement z února 2011 [online]. bbc.co.uk [cit. 15. května 2011]. Dostupné na http://www.bbc.co.uk/bbctrust/assets/files/pdf/about/how_we_govern/agreement_a_mend_feb11.pdf.

Doporučení Parlamentního shromáždění č. 1147 (1991), o parlamentní odpovědnosti za demokratickou reformu vysílání [online]. Council of Europe [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <http://assembly.coe.int/Main.asp?link=/Documents/AdoptedText/ta91/EREC1147.htm>

Doporučení Výboru ministrů č. REC (96) 10, o garanci nezávislosti veřejnoprávního vysílání [online]. Council of Europe [cit. 20. května 2011]. Dostupné na http://www.ebu.ch/CMSimages/en/leg_ref_coe_r96_10_psb_110996_tcm6-4322.pdf.

Doporučení Výboru ministrů č. REC (2000) 23, o nezávislosti a funkci regulačních orgánů vysílacího sektoru [online]. Council of Europe [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <https://wcd.coe.int/wcd/ViewDoc.jsp?id=393649&Site=CM&BackColorInternet=C3C3C3&BackColorIntranet=EDB021&BackColorLogged=F5D383>.

Eurobarometr 2011 [online]. 2011 [cit. 14. května 2011]. Dostupné na http://ec.europa.eu/public_opinion/archives/eb/eb74/eb74_infor_en.pdf

Eurllex [online]. europa.eu [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <http://eur-lex.europa.eu>.

Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod [online]. Cit. 15. května 2011. Dostupné na <http://conventions.coe.int/treaty/en/Treaties/Html/005.htm>.

Evropská úmluva o přeshraniční televizi [online]. Cit. 20. května 2011. Dostupné na <http://www.rrtv.cz/cz/static/cim-se-ridime/stavajici-pravni-predpisy/pdf/umluva.pdf>.

Governance in BBC [online]. bbc.co.uk [cit. 25. května 2011]. Dostupné na <http://www.bbc.co.uk/aboutthebbc/bbc/pdf/bbcgovernancebooklet.pdf>.

HUDOC [online]. European Court of Human Rights [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/search.asp?sessionId=70929665&skin=hudoc-fr>.

Information and Media Society [online]. Council of Europe [cit. 20. května 2011]. Dostupné na http://www.coe.int/t/dghl/standardsetting/media/Doc/CM_en.asp.

Konsolidované znění Smlouvy o Evropské unii a Smlouvy o fungování Evropské unie [online]. europa.eu [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:2010:083:FULL:CS:PDF>.

Měsíční zpráva 4/2011 [online]. mediaresearch.cz [cit. 25. května 2011]. Dostupné na <http://www.mediaresearch.cz/produkty-sluzby/mereni-televize/vysledky-mereni-v-cr/>.

Nález Ústavního soudu ze dne 26. ledna 2005 o opravném prostředku podle čl. 87 odst. 1 písm. e) Ústavy České republiky č. 140/2005 Sb.

Nález Ústavního soudu ze dne 8. listopadu 2005 ve věci návrhu zrušení § 53 odst. 1 a § 54 zákona č. 218/2003 Sb., o odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže a o změně některých zákonů (zákon o soudnictví ve věcech mládeže) č. 20/2006 Sb.

Neústrojné napodobování Západu: o neblahém vývoji veřejných médií v postkomunistické Evropě [online], blisty.cz, 4. března 2003 [cit. 13. dubna 2011]. Dostupné na <http://www.blisty.cz/art/13119.html>.

Ofcom: Board Procedures [online]. ofcom.org [cit. 19. května 2011]. Dostupné na <http://www.ofcom.org.uk/about/how-ofcom-is-run/ofcom-board-2/board-procedures/>

Public service broadcasting [online]. UNESCO [cit. 23. května 2011]. Dostupné na http://portal.unesco.org/ci/en/ev.php-URL_ID=1525&URL_DO=DO_TOPIC&URL_SECTION=201.html

Relevant texts of Community law in the audiovisual field [online]. europa.eu [cit. 3. května 2011]. Dostupné na http://ec.europa.eu/avpolicy/info_centre/library/legal/index_en.htm.

Royal Charter for the continuance of the British Broadcasting Corporation [online]. bbc.co.uk [cit. 15. května 2011]. Dostupné na http://www.bbc.co.uk/bbctrust/assets/files/pdf/about/how_we_govern/charter.pdf.

Rozhodnutí Barthold proti Německu ze dne 25. března 1985, stížnost č. 8734/79, § 58. In HUDOC [online]. European Court of Human Rights [cit. 2. června 2011]. Dostupné na

<http://cmiskp.echr.coe.int/tkp197/view.asp?item=Barthold&sessionId=71903854&skin=hudoc-en>

Rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 31. ledna 1974, 155/73, Sacchi, 1974 [online]. europa.eu [cit. 20. května 2011]. Dostupné na http://eur-lex.europa.eu/Result.do?arg0=Sacchi&arg1=&arg2=&titre=titre&chlang=en&RechType=RECH_mot&idRoot=1&refinecode=JUR*T1%3DV111%3BT2%3D%3BT3%3DV1&Submit=Search

Rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 18. října 2007, C-195/06, KommAustria proti ORF [online]. Eurlex [cit. 18. května 2011]. Dostupné na <http://eur-lex.europa.eu/Notice.do?val=457300:cs&lang=cs&list=462067:cs,457300:cs,449218:cs,&pos=2&page=1&nbl=3&pgs=10&hwords=KommAustria~&checktexte=checkbox&visu=#texte>.

Rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 13. prosince 2007, C-250/06, United Pan-Europe Communications Belgium SA [online]. Eurlex [cit. 18. května 2011]. Dostupné na http://eur-lex.europa.eu/Result.do?arg0=United+Pan-Europe+Communications+Belgium&arg1=&arg2=&titre=titre&chlang=cs&RechType=RECH_mot&Submit=Hledat.

Rozsudek Evropského soudního dvora ze dne 5. března 2009, C-222/07, UTECA [online]. Eurlex [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <http://eur-lex.europa.eu/Notice.do?val=494462%3Acs&lang=en&list=494462%3Acs%2C490257%3Acs%2C&pos=1&page=1&nbl=2&pgs=10&hwords=UTECA~&checktexte=checkbox&visu>.

Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/65/ES ze dne 11. prosince 2007, o audiovizuálních mediálních službách [online]. Eurlex [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:L:2007:332:0027:0045:CS:PDF>.

Směrnice Rady 89/552/EHS o koordinaci některých právních a správních předpisů členských států upravujících provozování televizního vysílání [online]. Eurlex [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:31989L0552:EN:HTML>.

Smlouva o fungování Evropské unie [online]. europa.eu [cit. 20. května 2011]. Dostupné na <http://eur-lex.europa.eu/JOHtml.do?uri=OJ:C:2007:306:SOM:EN:HTML>.

Statut České televize [online]. ceskatelevize.cz [cit. 18. května 2011]. Dostupné na <http://www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/statut-ct/#s1>.

Televize Public TV ukončila vysílání [online]. lidovky.cz [cit. 28. května 2011]. Dostupné na http://www.lidovky.cz/televize-public-tv-ukoncila-vysilani-dw8-/In-media.asp?c=A110418_224003_In-media_ape

Usnesení předsednictva České národní rady ze dne 16. prosince 1992, o vyhlášení Listiny základních práv a svobod.

Veřejnoprávní vysílání. [online]. mkcr.cz, 2007 [cit. 8. března 2011]. Dostupné na <http://www.mkcr.cz/cz/media-a-audiovize/rozhlasove-a-televizni-vysilani/verejnopravni-vysilani-81273/>.

Zákon č. 483/1991 Sb., ze dne 7. listopadu 1991, o České televizi, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 231/2001 Sb., ze dne 17. května 2001, o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů.

Zákon č. 348/2005, ze dne 5. srpna 2005, o rozhlasových a televizních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Zákonu č. 132/2010 Sb., o audiovizuálních mediálních službách na vyžádání, ze dne 13. dubna 2010, ve znění pozdějších předpisů.

Zpráva o stavu vysílání a činnosti Rady pro rozhlasové a televizní vysílání za období 1.1. 2001 -31.12. 2001 [online]. rrtv.cz [cit. 19. května 2011], Dostupné na <http://www.rrtv.cz/cz/static/o-rade/vyrocnizpravy/index.htm>.

LITERATURA

- BARTOŇ, Michal. Postavení a charakteristika Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. *Správní právo*, 2004, roč. 37, č. 1-2, s. 16-40.
- BARTOŇ, Michal. *Svoboda projevu: principy, garance, meze*. Praha: Leges, 2010. 384 s.
- BARTOŇ, Michal. Veřejnoprávní sdělovací prostředky – sdělovací prostředky veřejné služby. *Správní právo*, 2005, roč. 38, č. 3, s. 157-189.
- BEL, Bernard a kol. *Media and Mediation*. New Dehli, Thousand Oaks, London: Sage Publications 2005, 474 s.
- BLUMER, Herbert. Collective Behaviour. In: Lee, Alfred M. (ed.) *Principles of Sociology*. New York: Barnes and Noble, 1946. 421 s.
- BURTON, Graeme, JIRÁK, Jan. *Úvod do studia médií*. Brno: Barrister& Principal, 2001. 391 s.
- CINI, Michelle. *The European Union politics*. 2nd Edition. Oxford: Oxford University Press 2007. 485 s.
- COLLINS, Richard, PURNELL, James. *The Future of BBC* [online]. 1996 [cit. 15. května 2011]. Dostupné na http://www.javnost-thepublic.org/media/datoteke/Collins_Purnell_2-1996.pdf.
- CREECH, Kenneth C. *Electronic Media: Law and Regulation*. Fifth Edition. Oxford: Focal Press, 2007, 514 s.
- CRONE, Tom. *Law and Media*. 4th Edition. Oxford: Focal Press, 2002. 373 s.
- CURRAN, James, SEATON, John. *Power without responsibility: The Press, Broadcasting, and New Media in Britain*. London: Routledge, 2003. 459 s.
- ČEBIŠOVÁ, Taisa.: Veřejná služba na prahu 21. století. In ČEBIŠOVÁ, Taisa. *Vybrané otázky správního práva*. Praha: Carolinum, 2001. 98 s.
- DAVIS, Aeron: *The Mediation of Power*. New York, Routledge 2007, 218 s.
- DELLA PORTA, Donnatela, KEATING, Michael. *Approaches and Methodologies in the Social Sciences*. Cambridge: Cambridge University Press, 2008. 365 s.
- DEWNDEY, Andrew, RIDE, Peter. *The New Media Handbook*. London: Routledge, 2006. 329 s.
- DRGONEC, Ján. *Základy masmediálního práva*. Žilina: Eurokódex, 2008. 503 s.
- EIBL, Otto. *Pragmatický obrat v politické komunikaci: Od cleavages k issues?* Diplomová práce, Brno: FSS MU, 2006. 95 s.

- FIALA, Petr, SCHUBERT, Klaus. *Moderní analýza politiky*. Brno: Barrister & Principal, 2000. 170 s.
- FEINTUCK, Mike, VARNEY, Mike. *Media Regulation, Public Interest and Law*. Edinburgh: Edinburgh University Press, 2006. 306 s.
- FRIEDRICH, Carl J., BRZEZINSKI, Zbigniew. *Totalitarian Dictatorship and Autocracy*. Cambridge: Harvard University Press, 1965, 439 s.
- FTOREK, Josef. *Public relations jako ovlivňování mínění*. Praha: Grada Publishing 2009. 195 s.
- HABERMAS, Jürgen. *The Structural Transformation of the Public Sphere: An Inquiry into a Category of Bourgeois Society*. Cambridge: Polity Press, 1989. 301 s.
- HARRISON, J., WOODS, L.M. Defining European public broadcasting, *European Journal of Communication*, 2001, roč. 16, č. 4., s. 477-514.
- HENDRYCH, Dušan a kol. *Správní právo: obecná část*. 7. vydání. Praha: C.H. Beck, 2007. 837 s.
- HOFFMANN-RIEM, Wolfgang. *Regulating media: the licensing and supervision of broadcasting in six countries*. New York, London : Guilford Press, 1996. 424 s.
- HURTÍKOVÁ, Hana. Vliv spin doctoringu na formování veřejného mínění: Kauza Irák ve Velké Británii v roce 2003. *Středoevropské politické studie*, 2009, roč. 11, č. 4, s. 244–266.
- JIRÁK, Jan. *Média jako součást veřejného prostoru nebo svébytné průmyslové odvětví plnící medializační roli?* [online]. blisty.cz, 12. července 2004 [cit. 8. března 2001]. Dostupné na <http://blisty.cz/art/18879.html>.
- JIRÁK, Jan, KÖPPLOVÁ, Barbara. *Masová média*. Praha: Portál, 2009. 413 s.
- JIRÁK, Jan, KÖPPLOVÁ, Barbara. Mass media and Czech society: interpreting media transformation after 1989. In JIRÁK, Jan a kol. (eds.). *Média dvacet let poté (Media twenty years after)*. Praha: Portál, 2009. 383 s.
- JIRÁK, Jan, KÖPPLOVÁ, Barbara. *Média a společnost: stručný úvod do studia médií a mediální komunikace*. 2. vydání. Praha: Portál, 2003. 207 s.
- JIRÁK, Jan, TRAMPOTA, Tomáš. Předmluva autorů. In HALLIN, Daniel C., MANCINI, Paolo (eds.). *Systémy médií v postmoderním světě*. Praha: Portál, 2008. 367 s.

- JUNEAU, Pierre. Why Public Broadcasting? In *Public Service Broadcasting: Cultural and Educational Dimensions* [online], unesco.org, srpen 1996 [cit. 13. dubna 2011]. Dostupné na <http://unesdoc.unesco.org/images/0010/001060/106004Eb.pdf>.
- KELLER, Perry. *Media Law in Britain* [online]. Cit. 17. května 2011. Dostupné na <http://www.britishcouncil.org/china-society-publications-media.pdf>.
- KELLY, Mary a kol. *Media in Europe: The Euromedia Handbook*. New York: Sage Publications, 2004.
- KNAPP, Viktor. *Velké právní systémy: úvod do srovnávací právní vědy*. Praha: C.H. Beck, 248 s.
- KROUPA, Jiří a kol. *Mediální právo*. Brno: Masarykova univerzita, 2009. 248 s.
- McNAIR, Brian. *An Introduction to Political Communication*. New York: Routledge 2007, 272 s.
- McQUIAL, Denis. *Úvod do teorie masové komunikace*. Praha: Portál, 2009. 639 s.
- MEYER, Thomas. *Media Democracy: How the Media Colonize Politics*. Cambridge: Polity, 2002. 208 s.
- MORAVEC, Václav. Etika a česká média. In JIRÁK, Jan a kol. (eds). *Deset let v českých médiích*. Praha: Portál, 2005. 142 s.
- NORRIS, Pippa: *A Virtuous Circle: Political Communications in Postindustrial Societies*. Cambridge: Cambridge University Press, 2000. 398 s.
- POUPEROVÁ, Olga. *Regulace médií*. Praha: Leges, 2010, 272 s.
- PRŮCHA, Petr. *Správní právo: obecná část*, 7. vydání. Brno: Masarykova univerzita a Doplněk, 2007. 418 s.
- PŘIDALOVÁ, Eva, TOZZI, Kamila. *Legal english: Part 1*. Praha: Leges, 2008. 197 s.
- RABOY, Mark. The World Situation of Public Service Broadcasting. In *Public Service Broadcasting: Cultural and Educational Dimensions* [online], unesco.org, srpen 1996 [cit. 13. dubna 2011]. Dostupné na <http://unesdoc.unesco.org/images/0010/001060/106004Eb.pdf>.
- REIFOVÁ, Irena a kol. *Slovník mediální komunikace*. Praha: Portál 2004, 327 s.
- ROMASZEWSKA-GUZY, Agnieszka. Role veřejnoprávního vysílání v demokratické společnosti a pozice veřejnoprávní TV a rozhlasu na mediálním trhu [online]. blisty.cz, 12. července 2004 [cit. 15. dubna 2011]. Dostupné na <http://blisty.cz/art/18879.html>.

ROZEHNAL, Aleš. Právní úprava rozhlasového a televizního vysílání: Rakousko, Francie, Nizozemsko a Velká Británie. *Právní rádce*, 2001, roč. 9, č. 4, s. 21-25.

ROZEHNAL, Aleš. *Mediální právo*. 2. vydání. Plzeň: Vydavatelství Aleš Čeněk, 2007. 303 s.

RUMPHORST, Werner. *Public Service Broadcasting: Model Law* [online]. 2003 [cit. 15. dubna 2011]. Dostupné na http://www.ebu.ch/departments/legal/pdf/leg_p_model_law_psb.pdf.

RUMPHORST, Werner. *Srovnání financování veřejnoprávních médií s komerčními v Evropě, výhody a nevýhody při informování společnosti, zkušenosti* [online]. *blisty.cz*, 12. července 2007 [cit. 8. března 2011]. Dostupné na <http://blisty.cz/art/18879.html>.

SLÁMOVÁ, Hana. *Mediální zákony* [online]. Cit. 20. května 2011. Dostupné na <http://hasl.slamow.com/content/view/17/73/>.

SMUDITS, Alfred. The Case of Western Europe. In *Public Service Broadcasting: Cultural and Educational Dimensions* [online], unesco.org, srpen 1996 [cit. 13. dubna 2011]. Dostupné na <http://unesdoc.unesco.org/images/0010/001060/106004Eb.pdf>.

STANYER, James. *Modern Political Communication*. Cambridge: Polity Press 2007. 222 s.

STIRLING, Andrew. *Why Ofcom?* [online] ebu.ch. [cit. 18. května 2011]. Dostupné na <http://tech.ebu.ch/Jahia/site/tech/cache/bypass/publications>

ŠMÍD, Milan. Česká média 1995-2005: léta technického pokroku a zrání. In JIRÁK, Jan a kol. (eds.). *Deset let v českých médiích*. Praha: Portál, 2005. 142 s.

ŠMÍD, Milan. *Český rozhlas, Česká televize a jejich „veřejnoprávnost“* [online]. Cit. 20. dubna 2011. Dostupné na www.louc.cz/pril01/p59pzp.rtf.

ŠMÍD, Milan. *Diskuze o vysílání veřejné služby v evropském kontextu* [online]. Cit. 12. května 2011. Dostupné na www.louc.cz/pril01/p144vvseu.pdf

ŠMÍD, Milan. Televize veřejné služby a amsterdamský protokol. In ŽANTOVSKÝ, Petr. *Veřejná služba ve veřejnoprávních médiích: Sborník textů – Český Krumlov, 8. a 9. listopadu 2002*. Praha: Česká média a Votobia Praha, 2003, s. 209-224.

ŠMÍD, Milan. *Veřejnoprávní a soukromé televize v některých evropských zemích*. [online]. Parlamentní Institut ČR, březen 2004 [cit. 12. dubna 2011]. Dostupné na tucnak.fsv.cuni.cz/~smid/psp.doc.

TELEC, Ivo. Některé právní otázky České tiskové kanceláře. *Časopis pro právní vědu a praxi*, 2000, roč. 8, č. 1, s. 68-77.

Television across Europe: regulation, policy and independence: United Kingdom [online]. Cit. 18. května 2011]. Dostupné na http://www.soros.org/initiatives/media/articles_publications/publications/eurotv_20051011/more/eurotvuk_20051011.pdf

Televize v Evropě: regulace, politika a nezávislost: Česká republika [online]. Cit. 20. května 2011]. Dostupné na http://www.soros.org/initiatives/media/articles_publications/publications/eurotv_20051011/more/eurotvcze_20051011.pdf, s. 21.

THOMPSON, John B. *The Media and Modernity*. Cambridge: Polity Press, 1995. 220 s.

TICHÝ, Luboš a kol. *Veřejná služba v České republice, Německu, Rakousku a Evropské unii*. Praha: Univerzita Karlova v Praze, 2007. 120 s.

TUROW, Joseph. *Media Today: An Introduction to Mass Communication*. New York: Routledge 2009. 679 s.

TV Barrandov, Nova Cinema a Prima Cool dosáhly celoplošnosti [online]. DigiZone.cz, 2011 [cit. 18. května 2011]. Dostupné na <http://www.digizone.cz/aktuality/tv-barrandov-nova-cinema-a-prima-cool-finish>.

ZBÍRAL, Robert. *Příručka psaní seminárních a jiných vysokoškolských odborných prací*. Praha: Linde, 2009. 159 s.

ANOTACE

- Jméno a příjmení autora: Hana Hurtíková
- Název katedry a fakulty: Katedra politologie a společenských věd
Právnická fakulta
- Název magisterské diplomové práce: Veřejnoprávní provozovatelé televizního vysílání: komparace právní úpravy v České republice a Velké Británii
- Vedoucí magisterské diplomové práce: JUDr. Olga Pouperová, Ph.D.
- Počet znaků: 119 990 (včetně poznámek pod čarou)
- Klíčová slova: masová média, veřejnoprávní televizní vysílání, BBC, Česká televize
- Krátká charakteristika: Magisterská diplomová práce zkoumá právní úpravu provozovatelů veřejnoprávního televizního vysílání ve Velké Británii a České republice. Záměr je soustředěn na určení právního postavení televizní stanice BBC a České televize. Ve studii je rovněž představena relevantní právní úprava veřejnoprávního televizního vysílání na úrovni Rady Evropy a Evropské unie.

ABSTRAKT

Hromadné sdělovací prostředky hrají v demokratické společnosti nezastupitelnou roli. Masová média rozdělí do dvou hlavních skupin. Jedná se o soukromé a veřejnoprávní sdělovací prostředky. Nejpatrněji lze dané rozdíly pozorovat na příkladu televizního vysílání. Od svého vzniku je televize považována za jeden z nejrozšířenějších druhů sdělovacích prostředků. Vzhledem k významu televizního vysílání v moderní společnosti je přijatelné, aby jeho činnost (v rámci zachování principu svobody slova) podléhala právní regulaci po technické i obsahové stránce. Cílem této diplomové práce je komparativní analýza úpravy veřejnoprávního televizního vysílání ve Velké Británii a České republice. Zájem je tedy soustředěn na určení právního postavení televizní stanice BBC a České televize. Ve studii je rovněž představena relevantní právní úprava veřejnoprávního televizního vysílání na úrovni Rady Evropy a Evropské unie.

KLÍČOVÁ SLOVA / KEY WORDS

• masová média • veřejnoprávní televizní vysílání • BBC • Česká televize

ABSTRACT

Mass media play an irreplaceable role in a democratic society and can be divided into two main groups: the private and public media. Most obvious differences can be seen on the example of television broadcasting. Television is considered as one of the most common types of media. Given the importance of television in modern society it is acceptable that its activity is (keeping with the principle of freedom of speech) subjected to regulation by the legal and technical content. The aim of this thesis is a comparative analysis of regulation of public broadcasting in the United Kingdom and the Czech Republic. Interest is focused on determining the legal status of BBC Television and Česká televize. The study also introduced the relevant legislation of public service broadcasting at the Council of Europe and the European Union.

KEY WORDS

• mass media • public service broadcasting • BBC Television • Česká televize